

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 11/2008

Cena \$ 2.50

NOVEMBER 2008

Barokní hřbitov ve Střílkách

Čas dušičkový, kdy 2. listopadu slaví církev vzpomínku na všechny zemřelé přivádí věřící na hřbitovy, aby zde vzpomínali na zemřelé ze svých rodin, na přátele a známé, kteří nás předešli na věčnost a aby se zde modlili za duše v očistci. Zvláštní zastávkou na cestě po našich poutních místech může být i hřbitov ve Střílkách, který se nachází v údolí pod buchlovskými lesy asi v polovině cesty mezi Bučovicemi a Uherským Hradištěm. Střílecký hřbitov je svou originální architekturou a sochařskou výzdobou perlou stavitelského a sochařského umění z doby baroka. Je to vzácné umělecké dílo, jedinečné nejen v celé České republice.

Střílecký hřbitov byl zbudován bývalým majitelem stříleckého a tovačovského panství, Antoninem Amandem Petřvaldským z Petřvaldu v letech 1730 - 1743. Autorství projektu hřbitova je připisováno Ignáci Josefu Ciranimu z Bolleshausu (1700 - 1758) biskupskému inženýrovi a autorovi např. kroměřížského kostela sv. Jana Křtitele. Ignác Josef Cirani byl tehdy zaměstnán u Amanta Antonina Petřvaldského a bydlel v Tovačově. Autor sochařské výzdoby byl nadaný moravský sochař Bohumír (podle matriky Gottfried) Frič, žák a spolupracovník slavného sochaře Jiřího Rafaela Donnera, u něhož pracoval ve Vídni a v Bratislavě po svých studiích v Itálii.

Hřbitov je řešen jako velkorysý umělecký celek. Jeho plocha zaujímá cca 2000 m², je čtvercový, nároží čtverce jsou však vykrojeny a nahrazeny oblouky klenutými dovnitř. Celý prostor hřbitova byl vytvořen násypem na svahu blízko kostela a je značně vyvýšen nad své okolí. Hřbitov je obehnan mohutnou zdí z pískovcových kvádrů, která je vpředu asi 3 metry, na bocích a vzadu až 10 metrů vysoká. Na zdi je vkusně zdobená balustráda s podstavci pro sošky a sousoší, které vroubí celý jeho obvod. Tato uzavřená plocha je podložena zdí ve formě veliké pánve, hlína je protkána sítí odvodňovacích stok, takže mrtvá těla zde brzy zetlí.

K hřbitovu vede dvojité schodiště, ústící na vstupní plošinu pod níž je hrobka. Na krycím kameni hrobky je vyryt letopočet dokončení stavby hřbitova v roce 1743. Na vstupní plošině stojí nádherná nadživotní postava strážce hřbitova, anděla s popelnicí, štitem a pruty. Tato socha překrásných forem, s klasickou hlavou, s pohledem upřeným do dálky má levou ruku opřenou o oválný štít, ukazováček pravé ruky směřuje dolů k popelnici.

V areálu hřbitova jsou umístěny 4 velké kamenné vázy, které symbolizují svými jemnými reliéfy čtyři poslední věci člověka: Nebe, Peklo, Smrt a Poslední soud. Reliéfová výzdoba

vázy Peklo je provedena věrně podle Michelangelovy fresky "Poslední soud" v sixtinské kapli římského Vatikánu. Pekelné hrůzy jsou vyznačeny otevřenou ozubenou tlamou netvora, na níž je vidět loďka Cháronova, která převáží lidské postavy přes podzemní řeku Léthé do podsvětí, na druhé straně vázy je zobrazena lávka, z níž padají odsouzenci do hlubin. V pravém rohu plošiny je váza znázorňující Nebe, které je naznačeno Božským okem a skupinami andlíků. Při opravě hřbitova v letech 1957 - 1958 byly na čelní ohradní zeď přemístěny 4 vázy ve tvaru kráterů snesené z věže farního kostela Nanebevzetí Panny Marie. Tyto vázy symbolizují Peklo, Smrt, Nebe a Očistec.

Obloukové části balustrády jsou zdobeny na každé straně za oběma vázami třemi symboly, a to : Vpravo Víra s hořícím srdcem, Naděje s kotvou a Lásky které z lastury stéká balzám. Vlevo za vázou je znázorněno Peklo jako služba tělu, které je znázorněno hromadou vnitřností se srdci nahoře. První srdce je ovinuté révou, ruka držící chléb, znázorňuje pravděpodobně opilství a nestřídmost v jídle, další dva symboly představují hříšná srdce, která se uzavírají ctností a jsou již zatvrzelá.

Za symboly po obou stranách jsou na podstavcích umístěny řady skupin a jednotlivých postav, jejichž smyslem a účelem je znázornit jednak ctnosti a dobré skutky, ty jsou vpravo, jednak sedmero hlavních hříchů, které jsou vlevo. V obou řadách však také nacházíme střídavě symboly, které vyznačují vykupitelskou obětí Ježíše Krista.

Na pravé straně ve skupině ctností stojí jako první skupinka za symbolem Lásky alegorie stavitelského umění zpodobená stavebním náradím. Druhá postava s rouškou Veroniky s hlavou Kristovou znázorňuje službu Bohu. Třetí sousoší zobrazuje scénu, kdy římsí vojáci pod Kristovým křížem o jeho roucho metalí los. Čtvrtá postava, držící roucho, vyzývá ke skutku tělesného milosrdenství – nahé odívati. Pátá skupina znázorňuje skutek duchovního milosrdenství - těšiti zarmoucené. Šestá postava zdůrazňuje ctnost statečnosti v potírání zla a je zobrazena železnou rytířskou rukavicí. V rohu pravého zadního oblouku je sousoší dvou plačících andlíků symbolizujících lítost a pokání. Poslední socha, která se nachází těsně u kaple, nese erb budovatele hřbitova.

Na levé straně ve skupině hříchů první dvojice zobrazuje symboly kultu těla, znázorňuje lenost a hříšné rozkošnictví. Druhá postava, která drží v rukou hrací kostky, připomíná vášeň a hazardní hry. Další sousoší varuje před

nemravnými řečmi a špatnými knihami a zábavami. Jedna postava si zacpává uši, druhá stojí na knize. Čtvrtá postava nese v náručí kladivo a kleště, nástroje Kristova umučení jako symbol nelítostné krutosti. K nejvýraznějším sochařským výtvarům stříleckého hřbitova náleží nesporně pátá skupina v řadě hříchů. Ta je mistřím obrazem hříchu pýchy a lakomství. Nejen ve sklonu postav nad skříňkou perel a skvostů, ale obzvláště ve zpupném výrazu obou tváří, ve kterých se značí tyto špatné vlastnosti. Šestá postava drží v ruce další symbol Kristova umučení - trnovou korunu. V souvislosti s okolím lze tuto postavu chápat jako obraz nemilosrdnosti a hněvu. Řadu skupin a postav po levé straně uzavírá promyšleně a jemně vypracovaná dvojice, rozjímající o marnosti všeho lidského počínání. Jedna z postav sedí na rakvi a opírá se o přesýpací hodiny - symbol času, druhá je zamyšleně zahleděna na skupiny před ní. U kaple stojí i na této straně štitonoš.

V ose hřbitova vzadu uprostřed je s uměleckým citem řešená, architektonicky velmi působivá, masivní hřbitovní kaple, pod níž je postranní hrobka majitelů stříleckého zámku. Na vysokých podstavcích vedle kaple stojí dvě již zmíněné velké vázy, ozdobené jemnými reliéfy Smrti a Posledního soudu, díla obzvláštní umělecké ceny. Před kaplí po obou stranách schodiště stojí dvě sochy andělů v nadživotní velikosti, kteří jsou strážci hrobky. Hlava anděla stojícího vpravo připomíná hlavu Davida ve Florencii, známého mistrovského díla Michelangelova. V kapli nad oltářem vytvořil moravský akademický malíř Jano Koehler na zdi kaple mozaikový obraz Krista Vykupitele. Dále je tu obraz sv. Anny (olej), dílo akademického malíře Jaroslava Verise. Obličej sv. Anny zobrazuje poslední spolumažitelku stříleckého zámku, která zemřela v roce 1936 v mladém věku 29 let.

Vzhledem k umělecké kvalitě a zamýšlenému ikonografickému programu se v případě hřbitova ve Střílkách přímo nabízí srovnání s Braunovým Kuksem nedaleko Trutnova. Střílecký hřbitov je dochován ve své architektonické koncepci i v části plastické výzdoby v původním stavu. Bohužel v roce 2001 došlo k odcizení 10 kusů soch, které nebyly doposud nalezeny. Hřbitov je přístupný celoročně a v případě zájmu je možno předem objednat na obecním úřadě průvodce v českém, anglickém a německém jazyce.

Připravil Fr. Dušan Hladík

**Foto na titulní straně:
Pohled na hřbitov ve Střílkách**

Čtyři svíčky

Hořely čtyři svíčky na adventním věnci,
tak tiše, že bylo slyšet jak svíčky začaly hovořit.

První svíčka vzdychla a řekla:

**„Jmenuji se Mír.
moje světlo sice svítí,
ale lidé žádný mír nedodrží.“**

*Její světélko bylo čím dále tím menší,
až docela zhaslo...*

Světlo druhé svíčky zakmitalo a svíčka řekla:

**„Jmenuji se Víra.
Jsem ale zbytečná,
lidstvo nechce nic o Bohu slyšet,
nemá tedy cenu, abych svítila.“**

*Průvan zavál místností
a druhá svíčka zhasla...*

Tiše a smutně se ke slovu přihlásila třetí svíčka:

**„Jmenuji se Lásky.
Už nemám sílu, abych hořela.
Lidé mě odstavili na stranu.
Vidí jen sami sebe a žádné jiné,
které by měli rádi.“**

*A s posledním záchvěvem zhaslo
i toto světlo...*

V tom vešlo do místnosti dítě.
podívalo se na svíčky a řeklo:

**„Vy musíte přeci svítit
a ne být zhaslé!“**

A skoro začalo plakat...

V tom se přihlásila ke slovu čtvrtá svíčka a pravila:

**„Neboj se!
Dokud já svítím, můžeme
i ostatní svíčky zapálit.
Jmenuji se Naděje!“**

*A dítě zapálilo od této svíčky zápalku
a rozsvítilo znovu ostatní svíčky.*

**Plamen naděje by nikdy neměl
ve Tvém srdci zhasnout ...**

... a každý z nás by měl plameny:

**MÍRU
VÍRY
LÁSKY
a NADĚJE**

neustále udržovat.

*Přeji Vám i Vaším rodinám
krásnou dobu adventní*

Fr. Dušan Kladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

32. neděle v mezidobí - 9. listopadu 2008

1. ČTENÍ - Mdr 6,12-16

Čtení z knihy Moudrosti.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těm, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časné přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou ji hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

2. ČTENÍ - I Sol 4,13-18

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh k životu i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My žijí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Bůh sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - Mt 25,1-13

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny po-dřimovat a usnuly. Uprostřed noci se strhl křik: 'Ženich je tady! Jděte mu naproti!' Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: 'Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasinají.' Ale prozíravé odpověděly: 'Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodávacům a kupte si.' Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: 'Pane, pane, otevři nám!' On však odpověděl: 'Amen, amen, pravím vám: Neznám vás.' Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

33. neděle v mezidobí - 16. listopadu 2008

1. ČTENÍ - Př 31,10-13.19-20.30-31

Čtení z knihy Přísloví.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtežku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její dila.

2. ČTENÍ - I Sol 5,1-8

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Co se týká času a chvíle příchodu Páně, není třeba, bratři, abychom

vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí,“ tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a synové dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střizliví.

EVANGELIUM - Mt 25,14-30

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty, zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval. Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl. Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: 'Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle - dalších pět jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: 'Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle - další dvě jsem vydělal.' Pán mu řekl: 'Správně, služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.' Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: 'Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.' Pán mu odpověděl: 'Služebníku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hoďte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“

Ježíše Krista Krále - 23. listopadu 2008

1. ČTENÍ - Ez 34,11-12.15-17

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Tak praví Pán, Hospodin: „Hle, já sám vyhledám své stádo a ujmu se ho. Jako se pastýř stará o své stádo, když je mezi svými rozptýlenými ovci, tak budu pečovat o své ovce a vysvobodím je ze všech míst, kam se rozprchly v mlhavém a mračném čase. Já budu pást své stádo, já jim dám odpočinek - praví Pán, Hospodin. Budu hledat ztracené, zpět přivedu rozptýlené, obvážu zraněné, posílím slabé, budu střežit tučné a silné, pást je budu svědomitě. Co se pak týká vás, moje stádo - tak praví Pán, Hospodin - budu soudit mezi ovci a ovci, mezi berany a kozly.“

2. ČTENÍ - I Kor 15,20-26.28

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí (vládu) všech možných knížat, mocností a sil. On totiž musí kralovat, 'dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'. Jako poslední ne-

přítel pak bude zničena smrt. A až mu bude všechno podřízeno, tehdy se i sám Syn podřídí tomu, který mu všechno podřídil, aby byl Bůh všechno ve všem.

EVANGELIUM Mt 25,31-46

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. Tu řekne král těm po své pravici: 'Pojďte, požehnání mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.' Spravedliví mu na to řeknou: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?' Král jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.' Potom řekne i těm po levici: 'Pryč ode mne, vy zločecí, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě; byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.' Tu mu na to řeknou také oni: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?' On jim odpoví: 'Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.' A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

1.neděle adventní - 30.listopadu 2008

1. ČTENÍ - Iz 63,16b-17,19b; 64,2b-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Ty, Hospodine, jsi náš otec, „naš vykupitel“ je tvoje dávné jméno. Proč jsi dopustil, Hospodine, že jsme zbloudili z tvých cest, že nám ztvrdlo srdce, abychom před tebou neměli bázeň? Usmíř se kvůli svým služebníkům, pro kmeny, které jsou ti vlastní! Kéž bys protrhl nebe a sestoupil! Před tvou tvář by se rozplynuly hory. Sestoupil jsi a před tvou tvář se rozplynuly hory. Od věků nikdo neslyšel, k sluchu nikomu neproniklo, oko nespatřilo, že by Bůh, mimo tebe, tak jednal s těmi, kdo v něho doufají. Jdeš vstříc tomu, kdo s radostí jedná spravedlivě, těm, kdo na tvých cestách pamatují na tebe. Hle, ty ses rozhněval, protože jsme zhřešili, byli jsme v hříších stále. Byli jsme všichni jak poskvrnění, jak špinavý šat byl každý náš dobrý skutek. Zvadli jsme všichni jak listí, nepravosti nás unášely jak vítr. Nikdo nevzýval tvé jméno, nikdo se nevzchopil, aby se k tobě přivinul, neboť jsi před námi skryl svoji tvář, nepravosti jsi nás vydal napospas. A přece, Hospodine, ty jsi náš otec! My hlína jsme - ty jsi nás hnětl, dilo tvé ruky jsme všichni!

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,3-9

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista. Neustále za vás děkuji svému Bohu pro Boží milost, která vám byla dána v Kristu Ježíši. Neboť v něm jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru: jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus. On vám také dá, že vytrváte až do konce, takže budete

bez úhony v onen den našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je Bůh, a on vás povolal k tomu, abyste měli společenství s jeho Synem Ježíšem Kristem, naším Pánem!

EVANGELIUM - Mk 13,33-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte kdy přijde poslední den. Je to podobné jako s člověkem, který se vydá na cesty. Odešel z domu, dal svým služebníkům plnou moc, každému jeho práci a vrátnému nařídil, aby bděl. Bděte tedy, protože nevíte kdy přijde pán domu, zdali navečer nebo o půlnoci nebo za kurpění nebo ráno, aby vás, až znenadání přijde, nezastihl, jak spíte. Co říkám vám, říkám všem: Bděte!“

2.neděle adventní - 7.prosince 2008

1.ČTENÍ - Iz 40, 1-5,9-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni svůj hlas a neboj se, řekn judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromáždí je beránky, ve svém klínu je nese, břeží ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - 2 Petr 3, 8-14

Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že u Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne, že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří lidé obviňují z otálení, ale je k vám shovívavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pomínou, živly se stráví žarem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žár. Ale my čekáme - jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - Mk 1,1-8

Slova svatého evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnajte mu stezky!“ Když Jan Křtitel vystoupil na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. října 2008

Politické události

Oslava 28. září

Dne české státnosti

Připomínka svatováclavské tradice, ale především oficiální představení nových verzí státní hymny - to byly hlavní body slavnostního večera 28. září v Pantheonu Národního muzea v Praze. V Den české státnosti ji zde představil premiér Mirek Topolánek. V projevu, který k této příležitosti pronesl, poukázal na fakt, že hymna je téměř po 200 let nositelkou stejných hodnot jako o poznání starší odkaz svatého Václava. "Národního světce nahradilo národní obrození. Hymna získala světský, lidový charakter. Ale stále je to ta samá "česká země - domov můj". Pronesl mimo jiné Topolánek. Den české státnosti je dle premiéra po dni vzniku samostatného Československa nejvýznamnější připomínkou naší existence. Píseň Františka Škroupa ze hry Fidlovačka Josefa Kajetána Tyla oslaví příští rok 175 let existence. Nová nahrávka vznikla ve spolupráci s Úřadem vlády ČR, Národním divadlem, Národním muzeem, Českým rozhlasem a Alexandrem Vondrou, místopředsdou vlády pro evropské záležitosti. Orchestr Národního divadla pod vedením Jiřího Bělohlávky, šéfa Symfonického orchestru BBC, nahrál čtyři verze - s ženským a mužským sólovým zpěvem, se sborem a ve verzi čistě instrumentální. Úprav hymny se ujali Otakar Jeremiáš a Jaroslav Krček. Sóla nazpívali Kateřina Kněžínková a Adam Plachetka. Jak předseda vlády, tak dirigent jsou s výsledkem velmi spoko-

jeni. A to i přes hlasy poukazující na údajné drobné chyby. Oddělení vnějších vztahů Národního divadla však ujistilo, že přebytný úder na tympán nijak nenarušuje celkový koncept a záměry. Nahrávky je možné poslechnout na denceskestatnosti.vlada.cz. K dispozici by měly být také na obecních úřadech, kde by měly nahradit mnohdy staré verze se slovenskou částí. Při příležitosti oslav vyšla navíc pod přímou záštitou předsedy vlády publikace mapující historii písně Kde domov můj? Stejnomená knížka přináší několik pohledů na minulost národní hymny. Česko-anglické vydání je doplněno i o CD a reprodukce originálních notových zápisů.

Češi ani Slováci už nebudou potřebovat víza do USA

Zrušení vízové povinnosti při cestě do Spojených států se pro Čechy i Slováky stane realitou. V pátek 17. října to oznámil americký prezident George Bush na washingtonském setkání s velvyslanci sedmi zemí, kterých se tato změna bude týkat. Kromě Slovenska a České republiky půjde o pobaltské země, Jižní Koreu a Maďarsko. Polsku se podobného příslibu i přes snahu jeho představitelů zatím dosáhnout nepodařilo. "Mezi státy, ať jsou velké nebo malé, platí princip rovnosti, proto hodnotím toto rozhodnutí jako ten nejpřirozenější krok, který měl přijít už dávno, ne až teď," citoval slovenského premiéra Roberta Fica server aktualne.centrum.sk. Vízová povinnost by mohla přestat platit 17. listopadu, kdy si země bývalého Československa připo-

mínají výročí sametové revoluce. Pro obyvatele České republiky přestane platit v čase probíhajících jednání o umístění americké protiraketové obrany na území ČR. V reakci na to vicepremiér Alexandr Vondra pro MF Dnes řekl, že může existovat souvislost mezi souhlasem s podepsáním smlouvy o radaru a zrušením víz. Odstranění vízové povinnosti však neznamená zánik veškerých bezpečnostních opatření při cestování do USA. Každý turista bude muset vyplnit elektronický formulář v rámci systému ETA (Electronic Travel Authority), který je podle kritiků jenom nahrazením papírových povolení. Další podmínkou bude úspěšné absolvování prohlídky u imigračního úředníka už na území USA, který může potenciální návštěvníky poslat domů i bez udání důvodu. K cestě bude kromě toho třeba i nový druh cestovního pasu se speciálním čipem a otisky prstů. Představitelé nových členů "elitního klubu" zemí, které mají s USA bezvízový styk, však zdůrazňují pozitiva, která nová úprava přinese, především výrazně nižší poplatky při získávání povolení a rychlejší vyřízení žádostí. Nespokojeny jsou však ostatní země EU, které na nový systém ETA přecházejí též, přestože dosud se jejich občanů žádné povinnosti netýkaly.

ČSSD triumfovala v krajských volbách

Politická mapa České republiky se po krajských volbách, konaných 17. a 18. října, zbarvila do oranžova. Opoziční ČSSD získala nejvyšší počet hlasů ve všech 13 krajích, kde se volilo do krajských zastupitelstev. Pro ODS to znamená drtivou porážku: přišla o 12 hejtmanských křesel, ač doufala v zachování devíti. Ani

KDU-ČSL neobhájila vítězství v Jihomoravském kraji. ČSSD získala celkem 36 % hlasů, ODS necelých 24, KSČM 15, KDU-ČSL se přiblížila k 7 a pro SZ hlasovalo něco málo přes 3 % voličů. K volebním urnám přišlo 40 % voličů, o 11 % víc než v roce 2004. Vysoká účast podle politologů napomohla vítězství ČSSD. Ta oslovila voliče především kampaní zaměřenou proti ODS, brojila proti privatizaci nemocnic a slíbila zrušení poplatků v krajských nemocnicích. Navíc se kandidáti vydali před volbami v oranžovém autobuse přímo za občany do jejich bydlišť a mluvili s nimi. Podle prezidenta Václava Klause vyjádřili voliči přání změny, jehož oběti se však stali hejtmani, kteří se jinak osvědčili. ODS i KDU-ČSL sklouzly ve svých dříve vítězných regionech na druhé místo. Nejvyrovnanější boj mezi ČSSD a ODS se odehrál ve Středočeském kraji, kde dosavadní hejtmán Petr Bendl prohrál dvouprocentním rozdílem s Davidem Rathem. Naopak nejjasněji zvítězila ČSSD v Olomouckém kraji, kde ODS zaostala téměř o 20 %. "Ani v těch nejčernějších nočních můrách jsem nečekal takový výsledek," citoval pražského primátora a prvního místopředsedu ODS Pavla Béma server iDnes. Vítězná ČSSD připouští možné koalici se všemi stranami kromě ODS. "Byli hlavně poraženími těchto voleb, je tedy zřejmé, že si to voliči nepřejí. Došlo by k tomu jenom jako východisko z nouze," řekl předseda ČSSD Jiří Paroubek v rozhovoru pro ČT. Naopak ODS se této variantě koalice nebrání. "Necháme to na krajských zástupcích, zda koalici s ČSSD vytvoří, už dnes to tak ve čtyřech krajích funguje," uvedl pro ČT šéf

ODS Mirek Topolánek. Zodpovědnost za koalici krajům přenechá i KDU-ČSL, nepřipustí ovšem spolupráci s KSČM. Ta pro změnu počítá s vytvořením levicových koalic s ČSSD, výsledky voleb dávají oranžovo-rudým možnost vládnout ve všech krajích.

ČSSD zvítězila i v prvním kole senátních voleb

Stejně jako v krajských volbách dali voliči i v senátních volbách přednost kandidátům sociální demokracie. První kolo voleb do horní parlamentní komory přineslo jediný konečný výsledek. Radek Sušil, lékař, nestraník a zastupitel ČSSD na Karvinsku, získal 53% hlasů, čímž si zajistil senátní mandát. Volilo se v 27 obvodech a svůj hlas přišlo odevzdat přes 39 % občanů. Kromě již zmíněného Karvinska byla ČSSD úspěšná i v dalších 25 okresech. ODS má ve druhém kole 20 kandidátů a s ČSSD se střetne v 19 obvodech. Z ostatních stran zastoupených v Poslanecké sněmovně se do druhého kola senátních voleb z druhé pozice probíjeli tři kandidáti KDU-ČSL (Vyškov, Uherské Hradiště a Strakonice) a jediná kandidátka KSČM. Marta Bayerová obdržela na Znojensku 41,39 % hlasů. Téměř o 25 % méně pak dostal protikandidát Petr Nezveda (ODS). Evropsí demokraté budou mít ve druhém kole dva zástupce a o mandát bude usilovat také jediný nezávislý kandidát.

Sněmovna schválila

v prvním čtení návrh

rozpočtu a podržela vládu

V atmosféře drtivé porážky vládních stran v krajských volbách se kabinetu 22. října v Poslanecké sněmovně podařilo po složitém dvoudenním hlasování prosadit v prvním čtení návrh zákona o státním rozpočtu pro rok 2009 a přestat

hlasování o nedůvěře. Návrh rozpočtu pro rok 2009, počítá se schodkem cca 38 miliard korun a schválilo ho 100 z přítomných 199 poslanců. Hlavním bodem středečního programu bylo hlasování o nedůvěře vládě. K hlasování o důvěře vládě vyzval týden před tím předseda ČSSD Jiří Paroubek. Návrh neprošel, pro nedůvěru hlasovalo 96, proti návrhu 97 poslanců. K vyslovení nedůvěry potřebuje opozice 101 hlasů.

Univerzita Karlova ocenila Angelu Merkelovou zlatou pamětní medailí

Německá kancléřka Angela Merkelová navštívila v pondělí 20. října Prahu. Cílem její cesty se po oficiálním setkání s prezidentem Václavem Klausem a premiérem Mirkem Topolánkem stala Univerzita Karlova. V Karolinu přednesla projev a zároveň jí rektor Univerzity Karlovy Václav Hampl předal zlatou pamětní medaili "za rozvoj a podporu vzájemných styků v oblasti univerzitní vědy a vzdělávání". Merkelová hovořila o současných vztazích Německa a České republiky. Vzpomněla na nedávné výročí sovětské okupace či na berlínskou zeď, za jejíž pád podle ní mohou Němci děkovat také Čechům. Českou republiku považuje Merkelová za rovnocenného partnera, se kterým má Německo společné cíle i problémy. "Je na čase otočit se zády k naší společné temné minulosti a kráčet vstříc budoucnosti," řekla Merkelová. Důkazem, že již Češi nepocítují zášť, je pro ni vstup Česka do schengenského prostoru a blízké předsednictví České republiky v EU. K současné finanční krizi v USA a jejím důsledkům pro Evropu Merkelová řekla, že se Unie postavila ke krizi správně a společnými silami ji Evropa ustojí. "Fi-

nanční krize poskytuje šanci porozumět tomu, že svoboda a řád nejsou protiklady, ale jsou základem svobodného hospodářství. Jen potřebujeme pravidla a transparentci," uvedla. Zdůraznila také důležitost investic do vědy a vzdělání. Rektor univerzity dále ocenil i prezidenta Německé akademické výměnné služby (DAAD) Stefana Hornutha. DAAD je v současnosti jednou z největších organizací na světě, která podporuje výměnu studentů, pedagogů a vědců. DAAD již od svého vzniku v roce 1925 spolupracuje s Univerzitou Karlovou. Před přednáškou se kancléřka sešla s premiérem a s prezidentem. S Mirkem Topolánkem hovořili mimo jiné o řešení ekonomické krize a o Lisabonské smlouvě. Merkelová se poté během přednášky na UK vyjádřila o "morální povinnosti smlouvu akceptovat".

Kundera odmítá nařčení z udavačství, nový svědek mluví v jeho prospěch

Ustav pro studium totalitních režimů spolu s týdníkem Respekt 13. října uveřejnil zprávu, že světoznámý český spisovatel Milan Kundera jako student v 50. letech udal komunistické policii západního agenta Miroslava Dvořáčka. Kundera, který od roku 1975 žije ve Francii, je proslulý svou neochotou komunikovat s novináři a jakkoli komentovat svou minulost i dílo. Záhy po uveřejnění překvapivé informace však sám kontaktoval ČTK a obvinění označil za lež a "atentát na autora", jenž ho má poškodit před začínajícím knižním veletrhem v Německu. Zjištění okamžitě vzbudilo dohady a diskuse o jeho pravdivosti a dopadu na vnímání díla i autora, který je pokládán za jednoho z nejvýznamnějších postmoderních myslitelů aspirující-

ho na Nobelovu cenu. Dvořáček byl vyslán jako tzv. agent chodec do Československa po příjezdu do Prahy potkat svou dávnou přítelkyni Ivu Militkou, která byla také Kunderovou známou z koleje partnerkou jeho kamaráda spolustranika Miroslava Dlasaka. Dvořáček si v dívčině pokoji na koleji uložil kufr. Militká mezitím řekla o návštěvě příteli Dlasakovi, který on zprávu podle všeho vzápětí sdělil Kunderovi. Policie Dvořáčka 14. března 1950 na kolejích zatkla, byl obviněn ze zběhnutí vyzvědačství a velezrady a od souzen na 22 let těžkého žaláře mimo to mu udělili pokutu 10000 Kč, jeho majetek propadl státu a ztratil na 10 let občanská práva. Propustili ho po téměř 14 letech. Dnes žije ve Švédsku a zotavuje se po mrtvici. V rozhovoru pro ČTK Kundera mimo jiné řekl, že je "zaskočen něčím, o čem ještě včera nevěděl a co se nestalo". Jeho údiv nad obviněním není však podle časopisu Respekt příliš na místě už proto, že fa-

Podle nového svědectví nebyl Kundera tím, kdo udal. Osmdesátiletý literární historik Zdeněk Pešat vydal 15. října prohlášení, v němž tvrdí, že Dvořáčkův pobyt na koleji oznámil bezpečnosti Miroslav Dlásk. Pešatovi, který byl ve výboru KSČ na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, to měl tehdy říct sám Dlásk, spolužák z estetiky.

Ekonomika

Vláda schválila zvýšení garance vkladů

Vláda na svém mimořádném zasedání v úterý 14. října přijala novelu zákona zvyšující garanci soukromých bankovních vkladů z dosavadních 25 000 eur na dvojnásobek. Návrh dále poputuje do Poslanecké sněmovny, kde by ho na žádost vlády měli poslanci projednat ve zrychleném řízení. Novelu připravil ministr financí Miroslav Kalousek v reakci na nový limit pro záruky vkladů schválený na schůzi ministrů financí zemí Evropské unie, která se konala 7. října v Lucemburku a jíž byl Kalousek přítomen. Limit nyní dosahuje 50 000 eur (zhruba 1,25 milionu korun) a je pro členské země pouze dobrovolný. Aby se stal závazným, musel by projít celým schvalovacím procesem. Kalouskův návrh zároveň odstraňuje současnou desetiprocentní spoluúčast klienta. Stát totiž nyní ručí za vklady do 25 000 eur 90 procenty, novela počítá s garancí stoprocentní, a to až do výše 50 000 eur. Záruka stanovená v eurech se bude na koruny přepočítávat podle aktuálních kurzů. Novela zákona se nevztahuje na penzijní pojištění a na podílové fondy. Cílem změny má být především obnovení důvěry vkladatelů. Ministr financí Kalousek považuje zvýšení záruky za dostatečné, pod-

poru mu už od počátku vyjádřil předseda vlády Mirek Topolánek. Naopak šéf opoziční ČSSD Jiří Paroubek trvá na garanci neomezené, kterou v současné době nabízejí některé evropské státy, včetně sousedního Německa, Rakouska a Slovenska. Miroslav Kalousek se o podobných opatřeních vyjádřil jako o populismu, český bankovní systém navíc považuje za tak zdravý a stabilní, že není důvod k obavám. ČSSD podle svého místopředsedy a exministra financí Bohuslava Sobotky novelu podpoří. Nevylučuje však možnost předložení pozměňovacího návrhu, který by garanci zvyšoval. Klienti českých poboček některých zahraničních bank mají zvýšenou garanci vkladů již nyní, změny provedené v domovských státech se vztahují i na ně. Jedná se například o ING Bank nebo Citibank.

Miroslav Kalousek ministrem financí 2008

Miroslav Kalousek byl vyhlášen ministrem financí roku 2008 pro oblast rozvíjejících se evropských ekonomik. Ocenění, které každoročně uděluje mezinárodní odborný časopis Emerging Markets, převzal v sobotu 11. října ve Washingtonu. Emerging Markets řadí do oblasti rozvíjejících se evropských ekonomik 31 států včetně Turecka a asijských států bývalého SSSR. Kalousek získal cenu především za úsilí o reformu veřejných financí. Podle něj je to signál pokračovat v reformách započatým směrem. Jako nejlepší centrální bankéř stejného regionu obdržel ocenění guvernér Národní banky Slovenska Ivan Šramko.

Solo do konce roku zruší výrobu zápalek v Čechách

Jediná česká sirkárna Solo přeruší koncem roku výrobu. Firma by měla propustit 55 ze zbývajících 83 zaměstnanců.

Český tisk o tom informoval 15. října. Hlavním důvodem je, že 85 % procent výroby bylo určeno na vývoz. S posilující korunou ale rostly ztráty z prodeje, a když se k tomu ještě přidaly vzrůstající náklady na výrobu a stále horší prodejnost zápalek v Čechách, firmě nezbylo nic jiného než výrobu zrušit. Přesto však Solo z České republiky úplně nezmizí. Obchodní sídlo firmy by mělo i nadále zůstat v Česku s tím, že výrobní zařízení se přesune do Asie, kde má výroba sirek dlouhou tradici. Sirkárna Solo v Sušicích by příští rok oslavila 170. výročí od svého založení. Roku 1839 ji založil truhlář Vojtěch Scheinost. Kromě zápalek vyráběla i zapalovače a její dobré jméno se rozšířilo po celém světě.

Kurzovní lístek

27.10. 2008 (střed)

EUR, 1	24.680
Kanada, 1	15.449
Slovensko, 100	80.839
USA, 1	19.802

Kultura

Laterna magika bilancuje

Multimediální divadlo Laterna magika uvedlo 10. října ke svému 50. výročí novou hru Cocktail 008. Pod tímto názvem se skrývají dvě kratší představení; samotný Cocktail 008 a minihra Code 58.08, která vznikla již v květnu. První ze jmenovaných je v podstatě výběrem toho nejlepšího, co během 50 let existence Laterny vzniklo. Zároveň má být jakousi upoutávkou na to, co lze v divadle v současné době zhlédnout: svůdný a zhoubný tanec jezerních vil z Argonautů, milostný akt Casanovy a jeho milé, humoristickou baletní etudu Pas de six, věčný boj techniky a přírody v Graffiti, dnes již téměř kultovní klauny z Kouzelného cirkusu z roku 1977 a další. Druhá část před-

stavení, tedy Code 58.08, je dalším dárkem k výročí Laterny. Jedná se o hudební půlhodinku plnou klasických postupů obohacených a oživených moderní technikou, provokativních témat a snových obrazů na plátně i pod ním. Divák se společně s tanečníky vydá mezi prastaré výtahy, do anonymního světa čarovných kódů a atypických krajin, či na telegrafní dráty. Vše podbarvuje výrazná hudba, připomínající pobrukování počítače. "Choreografie je sice stylizovaná do 60. let 20. století, ale jde o motivy přetavené do řeči, na kterou slyší dnešní moderní divák. Obsahuje tedy i prvky street dance a moderního scénického tance," píše o inscenaci její dramaturg Václav Janeček na webu Laterny. Divadlo vzniklo po veleúspěšném představení režiséra Alfréda Radoka a scénografa Josefa Svobody Laterna magika vytvořeném pro československý pavilon Světové výstavy Expo 58. Od té doby baví diváky celého světa neotřelou kombinací filmu promítaného na plátno a živých herců, tanečníků a mimů na jevišti.

Helena Třeštíková získala cenu za nejlepší dokument Evropy

Evropská filmová akademie poprvé v historii ocenila český film - časosběrný snímek René režisérky Heleny Třeštíkové. Ve své kategorii Dokument roku 2008 - Prix Arte porazil konkurenci devíti evropských snímků. V nominaci se utkal i s Občanem Havlem od P. Kouteckého a M. Janka. René Plášil je člověk žijící na okraji společnosti, jehož životní kotrmelce dokumentaristka sledovala 20 let. Nenechala se odradit, ani když jí René vykradl byt. Porota ocenila především časosběrný způsob práce, který není obvyklý. I autorka bere cenu jako odměnu za vytrvalost.

Společný pastýřský list biskupů k etickým otázkám, který byl čten ve všech diecézích Čech a Moravy 26.října 2008

Draží bratři a sestry,

v poslední době se v naší společnosti, a zvláště ve sdělovacích prostředcích, mnoho mluví o etických otázkách, které se týkají lidského života. Vydávají se a připravují zákony, které závažným způsobem ovlivňují postoje lidí. Církev k těmto otázkám vydala řadu dokumentů. Většina z nich je sice dostupná i v češtině, avšak seznamuje se s nimi jen omezený okruh zájemců. V tomto dopise proto chceme s jejich obsahem velmi stručně seznámit co nejširší okruh věřících.

Lidský život je posvátný Boží dar. Jen Bůh je pánem života od jeho počátku až k jeho konci. Nikdo a za žádných okolností si nemůže osvojit právo přímo zničit nevinnou lidskou bytost. (zpomeňte na biblickou událost, kdy Kain zabil Ábela. Bůh říká Kainovi: *Prolitá krev tvého bratra křičí ke mně. Budeš proklet a vyvržen ze země.* Takovou kletbu přivolává každý vrah. Kdo chce žít, musí přát život i druhému. Jedinou výjimkou může být oprávněná sebeobrana. Jen kdo brání svůj život, není vinen vraždou, i když je donucen zasadit útočníkovi smrtelnou ránu.

To se ovšem týká i nenarozených dětí, protože lidský život musí být chráněn již od okamžiku početí. Potrat není jen věcí matky a jejího práva na své tělo. Nenarozené dítě není její tělo. Nikdo nemá právo je zabit. *Přímý potrat, ať už chťený jako cíl nebo jako prostředek, odporuje mravnímu zákonu.* Už v nejstarších křesťanských dokumentech prvních staletí čteme: *Nezabiješ zárodek potratem a nenecháš uhynout novorozené.* Církev chápe ochranu nezbranných nenarozených dětí tak vážně, že každého, kdo úmyslně provedl nebo nechal si provést potrat, považuje za vyloučeného ze společenství církve. Takový člověk nemůže přistupovat ke svátostem, dokud nelituje svého skutku a nedosáhne zrušení trestu. Je nezbytné, aby lékaři i ostatní zdravotníci pracovníci měli možnost odmítnout účast na umělému potratu či jiném úkonu, který by byl v rozporu s jejich svědomím, a to bez rizika diskriminace nebo postihu příslušného zdravotnického zařízení.

Moderní medicína dosáhla velkého pokroku, z něhož máme všichni užitek. Avšak ne vše, co je lékařsky možné, je taky dobré a dovolené. Například vyšetření, kterým se má rozpoznat případná nemoc dítěte ještě před porodem, je dovolené. Má však směřovat k řešení, nikoli k potratu, a to ani, kdyby se ukázala pravděpodobnost, že se narodí postižené dítě. *Diagnóza se nesmí rovnat rozhodnutí smrti.*

Léčení neplodnosti je samozřejmě dovolené, nejsou však přípustné technické postupy, při kterých se má dosáhnout oplodnění umělým způsobem, než pohlavním spojením muže a ženy. Navíc nelze pominout, že se při asistované reprodukci obvykle získává i embrya, z nichž se většina později ničí nebo používá jako biologický materiál. Souhlasit nelze ani s "dárčovstvím" zárodečných buněk. Člověk má právo se narodit jako plod lásky.

V různých anketách se hlasuje, jestli jsou lidé pro eutanazii. Při tom se poukazuje na utrpení nevyléčitelně nemocných, jako by eutanazie byla záležitostí soucitu a milosrdenství. Většina odpovědí v anketách vychází z neznalosti faktů. Oč ve skutečnosti jde? Je třeba dobře rozlišovat. Nikdy není dovoleno přímé zabití nemocného, i kdyby trpěl smrtelnou chorobou, a s aktivním ukon-

čením života souhlasil nebo je i vyžadoval. Pacient ovšem může odmítnout příliš zatěžující léčbu, která nepřinese výraznou změnu. Podobně ani lékař není povinen prodlužovat proces umírání, který již započal. Upuštění od neúčinné léčby ovšem není eutanazie, ale projevem uznání konečnosti lidského pozemského života. Nikdy se však nesmí zanedbat péče o nemocné, včetně výživy a tekutin. Snaha řešit utrpení nemocných smrtí je projevem zločinné arogance. Paliativní medicína dnes dovede zbavit nemocné bolesti. Finanční náročnost léčby není oprávněným důvodem odprání účinné péče. Jedním ze závažných důsledků uzákonění eutanazie by mohl být sociální tlak na nemocné, aby se umoudřili, odešli a nezatěžovali společnost.

Eutanazie není novinkou. Tuto zrůdnost využíval už Hitler, který svým nařízením umožnil vraždit ve velkém lidí postižené, ale i nepohodlné a politické odpůrce. Vypadá to, že dnešní propagátoři mají příliš krátkou paměť. Je to nebezpečná hra s ohněm. Avšak i když zákon něco připouští, ještě to neznamená, že je to také mravně dovolené. Nad lidským zákonem stojí lidské svědomí a Boží zákon.

Právě před 40 lety vydal papež Pavel VI. encykliku *Humanae vitae*, ve které varoval před odtržením sexuálního života od plození dětí, před umělou antikoncepcí i před nezodpovědným sexem mimo manželství. Odkaz papeže je stále aktuální. Chceme-li mít jako národ naději na budoucnost, musíme přijímat více dětí a žít pro ně.

Evropská společnost vymírá a zadlužuje budoucí generace. Je možné, že děti, které lásku svých rodičů dostatečně nepoznají, nebudou ochotny se starat o staré a nemocné rodiče. Snadno budou souhlasit s odstraněním těch, kteří již nejsou pro společnost přínosem a zatěžují ekonomiku nákladnou péčí. Kdysi se vtipně říkalo, že domov důchodců je pomstou za jesle. Podobně by se snad dalo říci, že eutanazie je pomstou za potraty.

Draží bratři a sestry, zabývali jsme se vážnými otázkami, které jsou pro nás zvláštní příležitostí uvědomit si, jak velikým darem je pro nás svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Život podle Božího slova přináší naději nejen na štěstí v nebi, ale i na šťastnou budoucnost zde na zemi. Ti, kteří budou svůj život a své názory stavět na Kristu jako na základním kameni, budou kvasem a solí země. Budou její nadějí. Víme, že v některých situacích může být velmi těžké spoléhat se na Boha a přijímat jeho vůli. Přijetím Boží vůle však vytváříme prostor pro Boží zásah do našeho života a do dějin. Povzbuzujeme se navzájem vírou, která nese plody hodné Krista – Spasitele a nebojme se žít jinak, než svět kolem nás. Křesťanská kultura roste z věrnosti Kristových svědků a z krve mučedníků. Zároveň však uplatňujeme svou občanskou zodpovědnost při vytváření veřejného mínění a spravedlivých zákonů, abychom se nestali spoluviníky.

Při této příležitosti chceme upřímně poděkovat všem, kteří vydávají svědectví křesťanského života a svým zodpovědným přístupem k rodině a k životu často i za cenu obětí budují zdravou společnost. Se zvláštní nadějí se díváme na mládež schopnou velkorysosti v lásce. Každého z vás provázíme svou modlitbou a všem ze srdce žehnáme.

Vaši biskupové Čech a Moravy

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Mons. Jan Baxant jmenován litoměřickým biskupem

Papež Benedikt XVI. jmenoval novým diecézním biskupem v Litoměřicích Mons. Jana Baxanta, generálního vikáře českobudějovické diecéze. Jmenování bylo 4. října 2008 oznámeno ve Vatikánu a na litoměřickém biskupství. Mons. Jan Baxant, kněz pražské arcidiecéze, se narodil 8.10.1948 v Karlových Varech. Pochází ze šesti sourozenců, bratr Pavel je rovněž kněz, sestra Marie vede Bohu zasvěcený život. Po maturitě na Střední průmyslové škole zeměměřičské v Praze byl přijat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Praze se sídlem v Litoměřicích. Po ukončení studia přijal kněžské svěcení 23.6.1973 v Praze z rukou Mons. Františka Tomáška. Svou kněžskou službu začínal jako kaplan v Kolině v letech 1973 až 1975. Poté působil jako administrátor nejprve v Bystřici u Benešova (v letech 1975 až 1983) a pak ve farnosti sv. Antonína v Praze – Holešovicích (v letech 1983 až 1990). V roce 1990 byl jmenován vicerektorem a posléze v roce 1993 rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. Od roku 1997 pokračoval v kněžské službě jako farář nejdříve v Kolině, a pak od roku 2000 až do konce roku 2002 ve farnosti Matky Boží před Týnem v Praze. 1.1.2003 byl jmenován generálním vikářem českobudějovické diecéze. Hovoří německy, francouzsky, italsky a rusky. Biskupské svěcení přijme v sobotu 22. listopadu 2008 v 10.00 hodin v litoměřické katedrále sv. Štěpána.

Katolik.cz slaví 10. narozeniny

Internetový portál "Katolík" byl spuštěn právě před deseti lety, na konci října roku 1998. V roce 2007 navštívil internetové stránky www.katolik.cz téměř milión zájemců a dlouhodobě patří mezi tři nejnavštěvovanější křesťanské weby v České republice. Portál "Katolík" vznikl v Brně jako soukromá iniciativa Petra Handlara, který je jeho hlavním správcem, a Vojtěcha Protivínského, dnes kněze brněnské diecéze. Zpočátku se jednalo o několik statických stránek zaměřených na život mládeže, informace o akcích pro mládež (doplněné fotografiemi), pravidelné soutěže, svědectví o Bohu a další informace o katolické církvi. Stránky se stále rozrůstaly, doplňovaly, aktualizovaly, a také vznikaly nové rubriky. Hlavní snahou zakladatelů bylo, aby se evangelium dostávalo i na internet, kde by mohly být prezentovány i další užitečné informace pro věřící i hledající. Hned v začátcích byla rovněž navázána úzká spolupráce s Diecézním centrem mládeže v Brně, s brněnským biskupstvím a několika kněžími. Především díky jejich snaze a podpoře mohl Katolík poskytovat návštěvníkům kvalitní a potřebné informace, které byly v souladu s učením katolické církve. Lidé této možnosti využívali stále více, a proto se rubrika "Otázky a odpovědi" stala nejžádanější a nejnavštěvovanější rubrikou celého webu a podnětem pro vznik dvou publikací: "Když nevíš, tak se zeptej" a "Už víš?". Spolupráce s MUDr. Ludmilou Lázníčkovou ze sdružení Centra naděje a pomoci nabídla zase v další v rubrice – poradna.katolik.cz – možnost intimních či odborně medicínských dotazů. Začátkem roku 2001 pak došlo k výrazným změnám, a to jak ve struktuře webu, tak i v jeho zaměření a grafice. Web přestal být výhradně zaměřen na katolickou mládež a byl rozdělen na pět základních

logických celků (Katolík, Křesťanská seznamka, Inzerce, Gynekologická poradna, e-Pohlednice), což zůstalo až dosud (období bylo haceno o nové funkce a možnosti, jako například rozesílání informací na e-mail). V roce 2005 byl představen opět nový design stránek, ke kterému se přidala další vylepšení a nové funkce, například inovace velmi vyhledávaného "Liturgického kalendáře" (on-line verze i jako program pro PC). K 10. narozeninám připravil katolik.cz pro své návštěvníky hned tři dárky: novou rubriku "Co dělat když..." jako "vodítko" pro ty, kteří mají dotazy (duchovní i praktické) ohledně svátosti; součástí jsou také odkazy na již zodpovězené dotazy z našeho archivu "Otázky a odpovědi". Druhým dárkem je nabídka zajímavých pozadí na monitor s motivy přírody a hor a do třetice je to možnost stažení programu "Liturgický kalendář" (plná verze) na období 1990–2040.

Skončilo XII. generální shromáždění Synody biskupů

V neděli 26. října 2008 mši svatou ve vatikánské bazilice sv. Petra skončilo XII. řádné generální shromáždění Synody biskupů, které probíhalo ve dnech 5.-26.10.2008 na téma "Boží slovo v životě a poslání církve". Pracovní jednání Synody biskupů bylo ukončeno den před tím schválením 55 propozic (směrnic), kterým shromážděným synodním otcům předložil Benedikt XVI. Celkem 244 přítomných synodních otců a kardinálů schválilo každé z nich byla potřebná dvoutřetinová většina. Schválení všech předložených propozic potvrdilo komentář synodních otců, že toto generální shromáždění probíhalo snad největší shodě za dobu existence Synody biskupů. První dvě směrnice tvoří úvod a žádá se v nich, aby k nim papež přihlédl během přípravy závěrečného dokumentu, který shrne výsledky XII. řádného generálního shromáždění synodních biskupů celého světa. První část seznamu propozic je nazvaná "Boží slovo ve víře církve". Obsahuje náměty, které by měly katolickým společenstvím posloužit k tomu, aby lépe chápala a žila svůj hluboký vztah ke Slovu, Ježíši Kristu, s nímž je možné se setkat při četbě a rozjímání Písma. Zdůrazňuje se zde role Duchu Svátého, církve i tradice a vnitřní pouto s Eucharistií. Dále je Boží slovo představeno jako slovo smíření a angažování v prospěch chudých, jako základ přirozeného zákona. V této části je také analyzován vztah Starého a Nového zákona. Druhá část dokumentu se zabývá tématem "Slovo Boží v životě církve". Mimo jiné obsahuje konkrétní náměty na zkvalitnění kázání. Žádá také překonání dualismu mezi exegety a teology i mezi exegety a pastýři a všem přiznává jejich nenahraditelný úkol. Třetí částí nazvané "Boží slovo v poslání církve" se hovoří o vztahu mezi Slovem na jedné straně a uměním a kulturou na druhé straně, také o překladech a rozšíření Bible. Další zmiňovaná témata jsou šíření Slova pomocí sdělovacích prostředků a otázka fundamentalistického chápání Bible a obnovení fenoménu sekt. Závěr je věnován Panně Marii, která je pro věřící vzorem ve víře. Dokument vyzývá k modlitbě Anděla Páně a růžence a ke kontemplaci Slova pohledem Kristovými Matky.

Podle zpráv České biskupské konference

Panna Maria stále čeká...(2)

Jak to bylo se stržením Mariánského sloupu 3.listopadu 1918

V tomto článku pojednáme, jak se připravovalo a potom uskutečnilo stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

Do kalichu osvícenství francouzských encyklopedistů 18.století přimíchal notnou dávku protikatolického jedu Arouet Voltaire (1694-1778), kterého náš přední literární historik Arne Novák (syn spisovatelky Terezy Novákové) vhodně charakterizoval: „Suchý stařec s pitvorným výrazem tváře a ďábelskou ironií.“ A česká tak zvaná „pokroková inteligence“ dvou minulých století si pořádně přihnula z tohoto kalichu, a tak není divu, že sloup Matky Běží, jenž byl perlou barokní Prahy a jenž připomínal českému národu jeho chrabrost, tento umělecký klenot se stal kamenem úrazu, poněvadž byl svědkem vítězství katolické Prahy nad luteránskými Švédy.

A tak již z jara 1848 právník a politik Dr. Josef Frič (1804-1876), který byl od roku 1860 poslancem, podal návrh na odstranění sloupu, aby na jeho místo byl postaven konstituční pomník.

V lednu 1884 moderní „apoštolové umění“ podnikli útok na sloup velmi rafinovaně. Prohlásili Mariánský sloup za značně vetší a poněvadž prý nejsou žádné peníze na jeho udržování, tak by měl být z „ohledů bezpečnostních“ (že by se od nich později okoukali soudruzi?) stržen. Ale katolická Praha jim v několika měsících dala odpověď sbírkou, která postačila k důkladné opravě. Samotný časopis „Čech“ sebral přes 1300 zlatých. V kulturních zemích historicko-umělecké objekty nejsou určeny k demolování, ale k obnově.

Vilém Koleč, historik a náměstek v Třebechovicích v roce k 40.výročí lidového sjezdu v Litomyšli píše: Když kolem roku 1894 byla ohrožena odstraněním socha Panny Marie na Staroměstském náměstí, aby učinila místo pro Husův pomník, byla vyslána k primátorovi Dr. Janu Podlipnému (byl také starostou Obce Sokolské) vícečlenná deputace, ve které jsem zastupoval katolické dělnictvo. Primátor nás přijal s lichezním úsměvem, ale zřejmě nelibě dotčen účelem naší návštěvy. Otevřel okno proti soše Mariánské, teatrálně rozpráhl ruce oním směrem a řekl: Pánové mýlíte se. Vaše obavy jsou bezpodstatné. Není možno, aby se našla muka českého člověka, která by se opovážila vztáhnout proti soše Nejsvětější Panny, jejímž byl i náš Mistr Jan Hus horlivým ctitelem. Ne. Ne, pánové, vaše obavy jsou liché.

Avšak útoky proti sloupu nepřestávaly, naopak intenzivněly a tak v lednu 1899 Tomáš Josef Jiroušek, strojník – redaktor Našich listů podává jménem 300 křesťanských sociálních spolků protest podpořený podpisy 40 tisíc českých katolíků, proti odstranění Mariánského sloupu. Dr. Jan Podlipný v odpovědi vlídně sdělil, že sám respektuje a ctí každé náboženské přesvědčení a zvláště náboženství katolické, je-

hož zásluhy a význam jsou nepopíratelné. Prohlásil, že se v městské radě zasadí, aby Mariánský sloup zůstal nedotčen. A opravdu Dr. Jan Podlipný svému slibu dostal a na Mariánský sloup nebylo sáhnuto.

Po 4 roky první světové války byl sloup útočištěm Pražanů, kteří u nohou Matky Boží prosili za šťastné navrácení svých drahých z bojiště, až nadešel osudný den – šestý den po vyhlášení samostatné Československé republiky – neděle 3.listopadu 1918. Socialističtí vůdci svolali na památku výročí bitvy bělohorské (8.listopadu 1620) tábor lidu na Bílou horu. Demagogickými frázemi o svobodě a následném účtování profesionální handlíři s lidskými vášněmi rozjitřili davy lidu proti bělohorským vítězům, kteří prý postavili sloup na Staroměstském náměstí, aby připomínal potupnou porážku. Zfanatizované davy se vracely do města a zamířily na Staroměstské náměstí. Do prostranství mezi radnicí a Týnským chrámem se valily za zpěvu revolučních písní další proudy lidí, mezi nimi nápadně hluční Žižkováci přicházeli z Celetné ulice. Lidem na chodnicích začalo být úzko, avšak málokdo tušil, že dojde k nejhoršímu.

Následující události velmi podrobně popisuje na základě posledních historických studií publikace: „Mariánský sloup na Staroměstském náměstí“ od akademického sochaře Jana Bradny a PhDr.Mgr.Karla Kavičky vydaná v Historické společnosti Starý Velehrad v roce 2008. Z díla vyjímáme následující:

Stržení sloupu

O vlastním stržení mariánského sloupu je dost informací. Podrobně tuto tragickou duchovní a kulturní událost popsal jeden z iniciátorů a organizátorů stržení, Franta Sauer ve své brožuře s názvem „Naše luza jezuité a diplomaté“, která vyšla v roce 1923, kdy čin byl již promlčen. Další popis stržení sloupu obsahuje rukopisná kronika jedné pražské rodiny, jejížž několik členů bezmocně a zoufale přihlíželo tomuto násilnému aktu. Stržení je také popsáno v dopise muže, který přišel v šest hodin večer s rodinou na Staroměstské náměstí. Bohužel chybí poslední stránka dopisu a tedy i podpis. Dopis je psaný dobře česky, ale i pro odborníky velmi nečitelným písmem, protože jeho autor psal prý více švabachem.

Stržení bylo už dávno připravováno, a proto byla stále živena myšlenka, že mariánský sloup je památkou bitvy na Bílé hoře. Že byl postaven až třicet let po této tragické bitvě, po níž následovaly další události, jako např. obrana Prahy proti Švédům, záměrně nebylo bráno v úvahu. Definitivní rozhodnutí o stržení padlo po generální stávce dne 14.10.1918, při níž se Staroměstské náměstí zcela zaplnilo lidmi. Technická stránka stržení a celá organizace byla při-

Mariánský sloup po stržení

pravována od 31. 10. 1918. Organizátoři sháněli po stavbách potřebné technické pomůcky a nářadí. Když jim je stavitelé odmítli půjčit, byl ke spolupráci na stržení vyzván ředitel Obecního dvora na Žižkově, který nadšeně souhlasil a nařídil veliteli žižkovských hasičů, aby zajistil veškerý potřebný materiál. Sedmý den naší samostatné republiky, 3. listopadu, byla neděle. Na Bílou horu byl svolán tábor lidu. Když se lidé vraceli zpět do města, byli záměrně vedeni pověřenými organizátory na Staroměstské náměstí, kde jiní již nenápadně hlídkovali. Ze Žižkova přijel objednaný hasičský vůz tažený koňmi se čtyřmi hasiči, kde bylo naloženo veškeré technické vybavení potřebné ke stržení, které je v brožuře přesně popsáno. Dav dorazil na Staroměstské náměstí před pátou hodinou večer. Aby hasiči nebyli nápadní, vzali jen krátký žebřík a lano mohli uvázat na dřík sloupu jen nízko. Původně chtěli sochu Panny Marie strhnout k nohám pomníku Mistra Jana Husa, katolického kněze, který sám byl velkým ctitelem Panny Marie a ve svých spisech o ní mluví s velkou úctou. Obecní zřízenec ale volal, že náraz dopadu zde rozbije mělko pod zemí uložený kanál. Kanál byl důležitější. Proto bylo lano stočeno k Týnskému chrámu. Tam za ně velkou silou táhli. Lano prasklo, protože bylo uvázáno nízko, pod těžištěm. Lidé upadli a sloup zůstal stát. Když v blízkém obecním dvoře nedostali půjčit delší žebřík, shodili zadní pravou sochu anděla. Žebřík postavili na sokl, svázané lano přiváza-

li výše a latí smyčku na sloupu postrčili ještě výš. Neznámý muž v dopise píše, že když viděl přípravy na stržení, přimletěl do Obecního domu, kde sídlil Národní výbor. Doslova se probíjoval dovnitř a žádal, aby bylo stržení zabráněno. Setkal se spíše s nezájmem a spokojeností, že nejsou vybijeny obchody. Na Staroměstské náměstí odjeli autem tři členové nového výboru, mezi nimi i Václav Vilém Štech. Když se chtěli postavit proti stržení, setkali se jen s posměchem a odpořadem. V. V. Štech stačil zachránit jen obraz Panny Marie Rynecké. Stržení chtěl zabránit také hrabě Václav Kouni, který na místo přijel v automobilu. Vystoupil a s holýma rukama šel proti davu. Mluvil velmi dobře česky. Byl až ztlučen. Jedna žena v davu klekla na kolena před F. Sauera. Když jejích prosb nedbal, klekla si na místo, kam měl sloup dopadnout. V posledním okamžiku v hrůze s pláčem utekl. Snaživý neznámý inženýr se nabídl, že bude akci řídit. Larstřídavě napínali a povolovali, až se sloup rozkýval a padl. Stržení provedli hlavně obyvatelé Žižkova. Jedni tahali lano, druzí s holemi v rukou stáli proti místním obyvatelům, kteří vyběhli z domů a šli sloup bránit. Žižkov tehdy ještě nebyl součástí Prahy, ale samostatným městem. Mariánský sloup tedy nestrhli Pražané. Ničení mělo ještě pokračovat na Karlově mostě shobením sousoší do Vltavy. Tomu všemu zabránili přivolaní vojáci a místní obyvatelé.

Socha Panny Marie padla na záda z výšky 13 m 73 cm. Rozbila se na víc než deset velkých kusů a množství malých úlomků. Ty si lidé sbírali a odnášeli na památku. Jeden úlomek byl zasazen do žerdi praporu orelské jednoty v Praze posvěceného na místě mariánského sloupu 12. srpna 1918 velmistrem řádu křížovníků Josefem Vlasákem. F. Sauer píše, že hlava Panny Marie odletěla „jako uťatá“. Potom uchopil neznámý hoch a pelášil s ní z náměstí pryč. Sám jsem hlavu v lapidáriu osazoval na sokl. Je dosti těžká. Pochybuji, že ji mohl odnést hoch. Druhý den po stržení se v troskách objevil věnec s vizitkou, na které bylo napsáno „Plným jménem protestuji. Zdenka Braunerová“. Od rána 4. listopadu do 5. listopadu hlídala trosky vojenská stráž, nebyly odvezeny na Staroměstskou radnici a do Obecního dvora. Odtud měly být převezeny „na památku“ do Městského muzea. Tuto práci vykonával kameník L. Šalda. Na místě zbyl jen spodní architektura. O restaurování rozbitých částí a o novém sloupu v plném zachování historického originálu a ponechání na svém místě nikdo neuvažoval.

Dne 8. listopadu 1918 se na Staroměstském náměstí konala přísaha nového československého vojska. Na fotografii této události je spodní, ještě stojící část mariánského sloupu obsypána diváky, kteří také asi přispěli k další devastaci soch. Dne 21. prosince měl do Prahy slavnostně přijít prezident T. G. Masaryk. Den před příjezdem, 20. prosince odpoledne, městská rada rozhodla ihned odstranit stále stojící spodní část mariánského sloupu, „aby nebyl pohorš početný zahraniční doprovod“. Byl to vítaný důvod rychle a jednoduše dokončit dílo zničení. Práce byla okamžitě zadána kameníkovi a dlaždiči Gabrielovi s podmínkou, že začne ihned a bude pracovat celou noc, aby do druhého dne bylo vše odklizené. Práce začala o půl osmé večer, mezi jednou

Úl třetí v noci byly sejmuty zbylé sochy andělů. To bylo asi až po rozebrání schodů, aby vozy stály přímo u soklů soch a mohly být položeny ručně na vozy. Dopoledne bylo místo nadlážděno a Staroměstské náměstí bylo připraveno uvítat prezidenta Osvoboditele, aniž by byl někdo pohoršen. Tím končila přítomnost duchovního a uměleckého díla, označovaného jako střed Evropy, které na Staroměstském náměstí stálo 268 let a 34 dnů.

Po stržení mariánského sloupu se Franta Sauer nesměl na Staroměstském náměstí ukázat. Trhovkyně měly pro něj pod šatí schované shnilé ovoce a vajíčka a když jedinkrát přišel o krámku rodiny, která psala svou kroniku, vyhodila jej majitelka podle zápisu doslova na ulici. Bránil se tím, že mu iniciátory stržení bylo řečeno, že dvanáct hvězd okolo hlavy Panny Marie je ze zlata a že si je může nechat a prodat. Když zjistil, že jsou pouze měděné a pozlacené, cítil se podveden. Jeho život skončil úplně jinak než bychom očekávali. V létě roku 1948 zazvonil u fortny kláštera františkánů u Panny Marie něžné v Praze starý sešlý muž a žádal si kněze. Vrátný se nejistě domníval, že je to žebrák, který chce almužnu, ale potom povolal jediného právě přítomného kněze. Byl to novokněz P. Norbert Šamárek. F. Sauer jej požádal o životní svatou zpověď a ten jí také vykonal. Vím to přímo od již zemřelého P. Norberta. Ostatní je zpovědní tajemství. Rok na to zemřel F. Sauer v nemocnici pod Petřínem u sester Boromejek zaopatřen svátostmi smírajících. Zaopatřil jej Mons. Nekula. F. Sauer svého činu nikdy nelitoval. Nebyl sám. Jednou přišel jistý muž za knězem se svátostí o mši svatou za zemřelého přítele. Z kapsy vyndal kousek pozlaceného úlomku kamene ze sochy Panny Marie, který mu přítel před jeho smrtí dostal. Muž vyprávěl, že přítel strážil mariánský sloup. Celý zbytek života měl velké výčitky, a proto si přál, aby za něj byla sloužena mše svatá. Jiný člověk, který se podílel na strhávání, umíral po letech v nemocnici Leopoldovské věznice. Na smrtelné posteli se k této události svého života stále vracel v zoufalých výčitkách, „že mu Bůh nemůže odpustit.“ Nakonec zemřel smířen s Bohem a stále ujišťován spoluvězněm, že Boží milosrdenství je nekonečné.

Zde je asi vhodné místo zmínit se o zprávách a dohadách, které se stržení aktivně účastnila Milada Horáková. Nevyhledávám toto téma a ne příliš rád o něm mluvím, ale jsem často ptán, co o tom vím. V kronice rodiny Landovy ze Staroměstského náměstí je celá stránka věnovaná líčení, jak při strhávání vylezla na žebrík asi sedmnáctiletá dívka a vážala lano. Nedovedu si to dost dobře představit, protože být na žebríku nejméně v deseti metrech a ještě vázat těžké lano je už dosti odvážné i fyzicky náročné. V celém líčení této části strhávání se na adresu dívky jen hrmou ty nejhrubší nadávky i hrozné kletby. Text je rukou psaný, velmi krátce po stržení. Je to jedna zpráva o neznámé dívce bez udání jména. Druhá zpráva je konkrétnější. Jednou jsem na nedělní odpolední schůzce jedné farnosti mluvil o stržení mariánského sloupu. Po skončení ke mně přišla starší paní a řekla, že mi chce něco sdělit. Řekla, že byla po roce 1948 zavřená na Pankráci, na jedné chodbě s Miladou Horákovou. V té době prý pracovala dozorkyně, která byla velmi hodná a věznicím pomáhala. Ta přinesla zprávu, „že Miládka bude

Hlava původní sochy Panny Marie dnes uložená v lapidáriu Národního muzea v Praze

popravená“. Paní vyprávěla, že všechny plakaly a litovaly Miladu. Ona jim ale vzkázala: „Holky, neplačte, já musím odčinit to, že jsem strhávala mariánský sloup.“ Poprosil jsem tu paní, zda by byla ochotná tuto výpověď napsat a nechat přísežně potvrdit. Ona to odmítla. Řekla přímo, že se stále bojí těch, kdo sloup nařídili strhnout. Proto je tato výpověď jen ústním podáním, které takto tlumočím. A je to tak asi lepší. Výslovně zde prohlašuji svůj názor a prosím, aby byl přijat: Jestliže se Milada Horáková ke strhávání asi náhodou dostala a v mladistvém nadšení na konci rakouské poroby se ho i účastnila, vše mnohonásobně odčinila. Hrozná muka vytrpěla, už když byla zavřená. Za války od roku 1939 byla v Terezíně. Tam byla 14 měsíců přikována v podzemí v hrozném prostředí a s velkým nedostatkem jídla. Když byla zařazena mezi ostatní vězně, hned každému nezištně pomáhala. Na začátku roku 1944 byla v transportu převezena do věznice Aichenu v Bavorsku. Zde byla na cele také s manželkou slavného letce Aničkou Peřínovou. Ta na Miladu Horákovou vzpomíná s velkou láskou a vděčností, za její pomoc ostatním. Když občas vidím záběry z jejího procesu, znovu si uvědomuji její ohromnou statečnost. Bydlím nedaleko vily, kde Milada Horáková po válce bydlela. Téměř denně jezdím okolo pamětní desky, která u domovní branky připomíná památku této národní mučednice. Vždy se za ni pomodlím. Toto vše píši hlavně proto, že není nutné hledat nebo stále znovu pitvat věci, jejichž hodnocení nám ani nepřísluší. A její dopis manželovi na rozloučenou je nejvyšším vyznáním lásky, smíru a statečnosti. – Tolik sochař Bradna. (*Mariánský sloup na Staroměstském náměstí s.28-34*)

(Pokračování v příštím čísle.)

Připravil Karel Chrobák

Obrácení alkoholika

Narodil jsem se před 47 lety jako prvorozený syn. Po mně přišli ještě další tři sourozenci. Nejraději jsem měl o 10 let mladší sestru, kterou jsem kolébal a vozil v kočárku, netuše, že si „vykolébávám“ spásu.

Naše rodina byla zbožná spíše vlažně. Byli jsme všichni pokřtěni, v neděli jsme navštěvovali mši svatou, ale jinak jsme žili v tomto světě, o Bohu se doma mluvílo jen málokdy a nevzpomínám si ani, že bychom se společně modlili. K tomu, aby Bůh dostatečně působil, je to málo, zvláště v dnešní době plné zla.

Byl jsem považován za hodné dítě a také jsem se vzorně učil. Kromě přílišné zakřiknutosti se mnou nebyly žádné problémy. V kritické době dospívání jsem prodělal dvě těžší operace, k tomu moje křehká psychika a navíc stavba domu, kde jsme trávili všechny časy, tudíž jsem neměl žádné kamarády. Nevím, co vše sehrálo svou roli, ale problémy byly na světě.

Napadá mě, že sebelepší hříbný neopřeny o Boží milost a nesloužící k Boží slávě docházejí nakonec zmaru.

Z normálního, byť nesmělého chlapce jsem se stal podivínem. Přišla uzavřenost, strach z lidí a z chození na ulici. Držel jsem se raději doma, ale tam zase na mne dopadaly deprese a úzkosti. Debaty s rodiči o těchto věcech končily slovy: „Jak ti máme pomoci?“ Měl jsem pocit, že pro mě není východiska, a pocity zoufalství - to byl v pozadí ten Zlý - mě vedly stále častěji k úvahám o sebevraždě. Jednou v neděli jsem odešel do lesa s úmyslem si podřezat žíly. Nenašel jsem však k tomu odvalu a za tmy jsem se vrátil domů. Byl jsem na tom tak špatně, že jsem přestal docházet do školy, ale zároveň jsem to ze strachu nikomu neřekl. Zkoušel jsem jednou večer zavolat na linku důvěry, která byla tehdy až v Ostravě, ale nenašel jsem číslo. Bylo to trochu jako peklo na zemi. Vše prasklo na nejbližší třídní schůzce, když rodiče ani škola nic netušili.

Octl jsem se v psychiatrické léčebně a pobyl tam čtvrt roku. Po hlubších vyšetřeních jsem nastoupil terapii na kvalitním oddělení pro léčbu neuróz. Tam se léčí skupinovou psychotherapií, kdy se formou rozhovorů v kolektivu pacientů jdoucích na jádro věci odhalují chyby v postojích pacientů. S odstupem času mohu říct, že k opravdovému uzdravení tam chybí Duch Svatý. Bez pocitu hlubokého přijetí, což dává jen Bůh, těžko lze být k sobě opravdu upřímný. Také je to věc pohodlnosti a bezpečí, zůstat ve starých návycích. Opustit je vyžaduje takovou dávku nadšení, kterou dává asi jen víra. Také po návratu domů se málokdo dokáže řídit všemi dobrými radami, které nám byly uděleny. Zase chybí Boží pomoc.

Domů jsem si odvezl diagnózu, předepsané léky a právě ony dobré rady, které jsem ve své slabosti bez Boha nedokázal naplnit. Po přerušení školy jsem pokračoval ve studiu. Bral jsem silné léky, které mírnily deprese, ale daní za to

byla ochablost až jakási otupělost. Dalo se s tím existovat, ale k pravé radosti ze života to mělo daleko. Docházel jsem k psychologovi a četl všechny ty knihy o sebevýchově, úzkosti a správné komunikaci. Vysvobození, které jsem u psychologů a v knihách hledal, stále nepřicházelo.

Dodnes si pamatuji, jak při podávání přihlášky na vysokou školu třídní učitel překvapeně prohlásil: „I ty, Zdeňku?“ Přes všechno jsem byl stále ten nadaný student, který se maturity nezastaví. Škola byla navíc oddálením vstupu do dospělého života, ze kterého jsem měl hrůzu.

Kolik studentů by při upřímném zpytování našlo podobné motivace?

Pobyt na koleji přinesl nečekanou volnost, spojenou zároveň s adaptační zátěží. Okusil jsem „záračnou“ moc alkoholu a byl jsem hned lapen. Alkohol přinášel výrazné uvolnění mých tísni, které nedovolovaly člověku být sám sebou. Úlevu sice rychlou, ale dočasnou, která tě nutí pít znovu.

Pil jsem samotářsky, alkohol byl dopingem v zátěžových situacích, ale také relaxací po dni plném napětí. Vznikl návyk a problémy na sebe nedaly dlouho čekat. Školu jsem dokončil jen s velkými potížemi. Namátkou uvádím: vyloučení z kolejí, podmíněné vyloučení ze školy, dvojí opakování posledního ročníku. Po škole následovala zaměstnání – všechna končila propuštěním. Narůstal počet protialkoholních léčení, prokládaných různě dlouhou abstinencí. Při pozdějších léčbách jsem byl několikrát propuštěn i z léčebny, ale tam jsem se nedokázal zdržet na delší dobu pití. Vzpomínám si, že jednou v léčebně ve Šternberku jsem pocítil takovou úzkost, že mě to „donutilo“ vypít na záchodě vodu po holení. Ta tedy opravdu dobrá není.

Nakonec mě vyhostila i rodina a skončil jsem jako bezdomovec. Byl jsem bez bydlení, bez práce, závislý na alkoholu na lécích, hroutilo se mi zdraví (epileptické záchvaty aj.). To byl skutečný životní debakl. Přesto mi to nezabránilo pokračovat v pití i na azylovém domě.

Až konečně přišel zásah šúry. Když jsem se pokoušel opít, aby mi nevniknout do azylového domu oknem v prvním patře, při pádu jsem si zlomil nohu. Dostal jsem dlouhodobé domácí vězení a nemohl si alkohol nijak opatřit, přitom jsem jej potřeboval denně. Ředitelka mi dala ultimátum, že při dalším pití skončím opravdu na ulici. V životě jsem přestat pít několikrát, ale tentokrát už nebylo žádné únikové cesty, jak se k pití vrátit, až mi „otrne“. Prosil jsem Boha v tom smyslu, že opravdu chci přestat pít, ale že se bojím těch depresivních stavů, které pak u mne následují, ať mne od nich osvobodí. Během pár dní se mi opravdu ulevilo a žádné deprese nebyly.

Asi každý, kdo někdy zkoušel přestat pít, narazil na výše uvedený problém: člověk na čas ztratí nejen životní RADOŠT, ale snad i smysl života. Je to krize hodnot. Duce

Svatý mi v Křenovicích skrze lidi řekl: „*Poté, co jsi přestal pít, Satan na Tebe použil jinou nečistou zbraň - strach.*“ I tímto duchovním pohledem se dá lépe pochopit tolik recidiv u mnoha alkoholiků. Zlý útočí na někoho strachem, na jiného třeba znechucením nebo bezradností. Nechci svádět všechno na zlé duchy, roli hrají povahové vlastnosti, slabá vůle, krize ve vztazích, ale jedno je jisté: zlý duch nerad pouští ze svých spárů jakéhokoliv hříšníka. Pak nezbyvá než přetpět kritické období několika měsíců, klamně působících dojmem, že to nikdy neskončí.

Tentokrát jsem přestával pít poprvé s Bohem. Denně jsem navštěvoval mši svatou, chodil ke svátostem a modlil se. Abstinence působila blahodárně na fyzické i duševní zdraví. Pít jsem sice přestal, ale vůči Bohu to pořád ještě nebylo zcela upřímné.

Nezmínil jsem se totiž o jedné důležité věci. Jako více alkoholiků i já jsem měl závislost na návykových lécích, tlumících úzkost. Lidé nadužívající alkohol jsou totiž úzkostní nejen následkem pití, ale často je to trvalý rys jejich osobnosti. Tyto léky pak nahrazují alkohol. Můj silný návyk na tyto léky mi bránil v opravdovém kontaktu s Bohem. Abych si je opatřil, byl jsem ochoten opakovaně hřešit, čímž měl tento lék pro mě větší cenu než Boží zákon.

Nyní se vrátím k tomu, jak jsem si „vykolébal“ spásu skrze moji nejmladší sestru. Během studií se dostala k víře v Boha a jelikož mě měla velice ráda, jako jediná nepřestávala věřit v mou záchranu a vytrvale bušit na Boží dveře. Moje obrácení, jak o něm píšu dále, nastalo právě ve dnech, kdy dokončila roční modlitbu sv. Brigity za mé obrácení. To jsem ovšem v té době nevěděl.

Jednoho dne jsem konečně slíbil Pánu Ježíši, že si diazepam už nikdy nevezmu. Tyto léky se mají brát maximálně 5 týdnů a já je užíval 10 let. Ještě ten večer jsem podlehl úzkosti a požádal známého o jedno balení tohoto léku. On mě naštěstí odbyl na ráno, kdy jsem jeho nabídku odmítl. Měl jsem v tu chvíli vidění, jako by mu na okamžik srostlo obočí jakoby ďáblovi. Začínal finální boj o mou duši.

Ten týden nebo čtrnáct dní se děly se mnou hrozné věci, byl jen v psychické a duchovní rovině. Byl to očistec na zemi, ale bezděčně ve mně fungoval asi tento program: žádný alkohol, žádné léky, žádná psychiatrie, jen přežij a čekej... Psychiatr, když mě viděl, nabízel mi hned odvoz sanitkou do léčebny, což jsem odmítl, musel jsem bojovat sám. Ráno ještě za tmy jsem opouštěl azylový dům a trávil čas se psem v přírodě. Ani u rodičů jsem nemohl vydržet, protože zlo ke mně promlouvalo všude, kde byli lidé, taky skrze rádio, televizi...

Pozoroval jsem různé nezvyklé jevy, nikoli s pobavením, ale provázené úzkostí. Třeba při náhodném sledování televize jsem v zoufalství ukázal na obrazovku, něco zvolal a přes obrazovku úhlopříčně jako by přejel blesk. Při večerním návratu za tmy na azylový dům jsem měl po dva dny dojem, jako bych potkal ďábla. Když jsem tu postavu míjel druhý den, při slovech „ve jménu Ježíše Krista...“ se mi zdálo, jako by to tu postavu odhodilo až k zábradlí. Pes, se kterým jsem chodil v přírodě, měl v jeden moment tak naježené chlupy,

že vypadal jako chlupatá koule, i když se choval klidně. Měl jsem vnuknutí podobné vyvádění izraelského národa Mojžíšem z Egypta, kdy Izrael byla moje rodina, a já jsem nebyl ani spasitel, ani Mojžíš, ale kritická postava naší rodiny, skrze jejíž uzdravení se uzdraví postupně vztahy v rodině... Zpočátku jsem měl útoky sebeobviňování, že jsem vtělený bin Ládin nebo všechno zlo světa. Jindy jsem zase měl dojem, že jsem Kristus a procházím křížovou cestu, a přitom jsem zděšen slyšel ironický hlas od člověka, jehož jsem míjel na chodníku: „Ten v té fialové bundě že je Kristus...“

Celé toto dramatické obrácení vyvrcholilo krásným zážitkem na jedné ranní mši svaté. Už v jejím průběhu se mi zdálo, že v přední části chrámu je vše nějak světlejší, jakoby zlatě nasvícené. Při návratu od sv. přijímání jsem si všiml nezvykle krásného, až andělského vzhledu jedné známé dívky, která teprve přicházela k oltáři. To hlavní však přišlo až při odchodu ze mše svaté. Slyšel jsem kolem sebe nějaké zvláštní hlasy, ale když jsem se rozhlédl, ty hlasy nešly od lidí, nýbrž přicházely shora, mluvily ke mně a volaly: - Je spasen! Je spasen! Na rozdíl od předchozích „hlasů“ tentokrát ale průvodním pocitem nebyla úzkost, nýbrž radost. Celé to připomínalo jakousi svatbu. Když jsem se vracel na azylový dům, zastavilo mi po cestě bílé auto s rozsvícenými světly a dovezlo mne až domů. V azylovém domě všichni nějak zmateně pobíhali sem a tam a najednou všichni zmizeli, kolem mně i ve mně se rozhostil hluboký pokoj a radost, které jsem předtím asi ještě nikdy nezažil.

Pak jsem si prošel ještě asi tři krátké recidivy pití, kdy mi bylo jasně ukázáno, že už to není pro mne. Ještě několik let mi lékař postupně snižoval antidepresiva.

Po 25 letech evidence na psychiatrii, stejné době užívání léků, asi 10 léčbách v psychiatrické léčebně, jednom nedokončeném pokusu o sebevraždu, pomyslném zařazení do kategorie „ztracený případ“ jsem se letos začátkem roku nechal vypsát z psychiatrie, deprese znám už jen ze vzpomínek a do psychiatrické léčebny jezdím jako návštěvník potěšovat druhé.

Mým denním lékem je mše svatá s Eucharistií a modlím se nyní za druhé, kteří trpí podobnými neduhy jako kdysi já.

No uznejte sami, je možné po těchto zážitcích nemilovat Boha?

*Hospodine, Bože můj,
k tobě jsem volal o pomoc
a uzdravils mě.
Vyvedl jsi mě z podsvětí,
Hospodine, zachovals mě při životě,
Abych nesestoupil v jámu.
Pějte žalmy Hospodinu,
jeho věrní,
vzdejte chválu tomu,
co připomíná jeho svatost,
neboť jeho hněv je na okamžik,
jeho přízeň však na celý život.*

*Zdeněk ze Vsetína
Podle Světa 41/2008*

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915
6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Maléc, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Vroucí vzpomínka

*Letošního 26.listopadu
uplyne již jedenáct let,
co náhle a neočekávaně
odešel na věčnost
můj milovaný manžel, pan*

Josef Sova

Jeho náhlý odchod jsme těžce nesli a
v našich srdcích zůstává stále s námi.

Mši svatou za něho budeme obětovat
u Panny Marie Svatohorské v Ciceru
v sobotu 29.listopadu 2008
v 6.30 hodin večer

*Věrně vzpomíná celá pozůstalá
rodina zde v Americe
i na rodné Moravě.*

**Emilie Sovová, manželka
za celou rodinu**

Upřímná vzpomínka

S vděčností vzpomínáme na zemřelé z rodiny Novotných

*z Křepic na Moravě,
kteří byli povoláni na věčnost:*

6.listopadu 1987

naš tatínek Jan Novotný

12.srpna 1996

naše maminka Marie Novotná

1.února 1967

naš dědeček Jan Novotný

3.prosince 1944

naše babička Marie Novotná

1.ledna 1951

naš strýc Josef Novotný

*Pane, dej jim věčné odpočinutí
a světlo věčné ať jim svítí.*

Ať odpočívají v pokoji. Amen.

Děkujeme všem, kdo si na ně
v modlitbě vzpomenou s námi.

**Jana, Josef, Jarmila a Marie, děti
a jejich rodiny**

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

srdečně zve své členy a přátele
na vzpomínkový večer
pořádaný u příležitosti

90.VÝROČÍ ZALOŽENÍ ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY

v úterý 11.listopadu 2008 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

Politici velcí jsou často zapomínáni,
ale to, co neumírá je národ a jeho touha po svobodě,
která se naplnila 28.října 1918.

Přijďte v hojném počtu shlédnout pásmo historických
dokumentů, světelných obrazů, hudby a poezie
opěvující tento náš slavný den.

Dobrovolný dar \$ 3 .00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Česká Misie v Chicagu srdečně zve všechny děti i dospělé na

MIKULÁŠSKOU BESÍDKU

v neděli 7.prosince 2007

v Besedním domě farnosti Panny Marie Svatohorské
2416 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804

Sál bude otevřen od 2.00 odpoledne
Program začne ve 3.00 odpoledne

V programu vystoupí

Děti z České sobotní školy kardinála Berana.

Prosíme rodiče, aby přihlásili také další děti, které chtějí vystoupit v programu. Můžete je sami naučit nějakou básničku nebo písničku.

Pokud máte zájem můžeme Vám nějaké materiály poskytnout a pomoci s nácvikem dětí.

V prodeji bude:

Domácí vánoční cukroví

Bude připraveno občerstvení a bohatá tombola.

Barevná obrázková kniha

o České misii a historii všech českých a slovenských kostelů v Chicagu (cena \$ 60,-)

Současně bude v sále umístěna

prodejní výstava obrazů

naši známé české malířky

Aleny Pokorné

Na závěr přijde

svatý Mikuláš v doprovodu anděla a čerta,
který bude dětem nadělovat dárky.

Vstupné je dobrovolné.- Bližší informace podá Fr. Dušan Hladík - Tel: (708) 656 7472, Mobil: (708) 533 1050

Domácí vánoční cukroví

si můžete předem objednat
v jakémkoli množství.

Volejte Marii 708 – 579 1835

Pošlete svým přátelům

**vánoční blahopřání
prostřednictvím Hlasů národa**

Pro prosincové číslo je třeba zaslat do redakce
text přání nejpozději do 20.listopadu
cena za ¼ stránky je \$ 40.00

Stála jsem u brány nebe a pekla (1)

Osobní svědectví paní Dr. Glorie Polo

Úvod

Jestliže někdo z Vás pochybuje nebo si myslí, že Bůh neexistuje a že onen svět je záležitostí pro autory filmů, nebo jestliže někdo z Vás myslí, že smrti všechno končí, ať si prosím přečte tuto knížku. Ale čtete ji úplně celou od začátku až do konce. Jistě se pak Vaše mínění změní, ať je jakkoli skeptické.

Jedná se zde o skutečnost, událost, která je dobře dokumentovaná a stala se v roce 1995. Paní Dr. Gloria Polo je žena z Kolumbie, zubní lékařka, která „zemřela“ při jednom úrazu, tzn. Byla tak těžce zraněna, že ležela několik dní v komatu a byla udržována při životě jen pomocí nemocničních přístrojů. Kdyby byly přístroje vypnuty, okamžitě by zemřela. Ošetřující lékaři se již zcela vzdali a také už chtěli přístroje odpojit. Pouze její sestra, která je také lékařkou, trvala na tom, aby přístroje nechali ještě dále v provozu.

Během komatu stanula na druhé straně skutečnosti, na onom světě a směla se opět vrátit, aby vydala svědectví těm, kteří nemohou věřit. Přinesla nám odtamtud tedy důležité svědectví. Ale čtete je na následujících stranách raději sami přímo z jejích úst...

Paní Gloria směla v dnešní době v mystickém zážitku, který velmi jasně popisuje, nahlédnout do své „knihy života“. A tento zážitek jí natolik oťásl, že se z příkazu Pána stala hlasem volajícím na „poušti víry“ dnešní moderní doby. Přitom podstata jejího poselství a její samotný zážitek není nic jiného než pohled na nesmírnou lásku Boží k nám lidem a na Jeho veliké Milosrdenství. Hovoří přitom na stejné téma jako náš současný papež Benedikt XVI. ve své první encyklice „**DEUS CARITAS EST**“ (Bůh je láska). Vždyť Bůh nám dává stále znovu důkazy, ale my přesto popíráme **JEHO existenci**.

Zásah bleskem

Dobré ráno, pozdrav Pán Bůh, milí bratři a sestry!

Je pro mě velmi krásné a velkou radostí, že zde smím být, abych se s Vámi podělila o tento veliký dar, který mi prokázal Bůh. To, co Vám budu vyprávět, se stalo 5. května 1995 u Národní university v Bogotě, hlavním městě Kolumbie, tak kolem půl páté odpoledne.

Jsem zubní lékařkou. Já a můj tříadvacetiletý synovec, který je rovněž povoláním dentista, jsme právě pracovali na naší disertaci. V tento den, byl to deštivý pátek, jsme šli spolu s mým mužem směrem k fakultě zubního lékařství, abychom si přinesli pár knih, které jsme potřebovali. Šli jsme se synovcem společně pod malým deštníkem. Můj muž měl nepromokavý plášť a šel těsně podél zdi hlavní knihovny, aby se chránil před deštěm. Zatímco jsme oba neustále měnili strany, abychom se vyhýbali loužím – tak jsme se přiblížili, aniž jsme to zpozorovali, k aleji stromů, a když jsme skákali přes jednu větší louži, z výše nás zasáhl blesk, který byl tak silný, že jsme zuhelnatěli. Můj synovec byl okamžitě mrtev a zemřel na místě.

Blesk ho zasáhl zezadu a spalil celý jeho vnitřek. Navenek zů-

stal neporušen. Ačkoliv byl tak mladý, byl to člověk zcela oddaný Bohu. Zvláště uctíval Ježíška. Nosil Jeho medaili na krku v krystalu křemene. Odborníci ze soudního lékařství říkali, že to byl právě křemen, který přitáhl blesk. Blesk mu pronikl přímo do srdce. Okamžitě nastala zástava srdce. Shořely všechny vnitřní orgány a silný proud blesku potom opustil jeho tělo přes nohy. Oživovací pokusy byly zbytečné. Ale čistě navenek neměl žádné popáleniny. Co se týče mne, tak blesk vnikl přes moji paži a spalil celé mé tělo strašným způsobem, zevnitř i zvenku. Za toto moje uzdravené tělo, které teď před sebou vidíte, musím děkovat jen Božímu Milosrdenství. Je to výraz milosrdenství tohoto našeho dobrotivého a nás nade vše milujícího Boha. Celé mé tělo bylo tímto mohutným zásahem blesku zuhelnatělé. Prsa byla pryč, zvláště na levé straně, kde byl můj prs, byla velká díra. Nebylo na mně už žádné svalstvo, moje žebra, břicho, podbřišek, jakož i mé nohy a játra byly úplně zuhelnatělé. Blesk opustil moje tělo pravou nohou. Ledviny utrpěly silné popáleniny, rovněž plíce a jeden z vaječníků.

Používala jsem jako antikoncepci nitroděložní tělíčko, které je z mědi, a měď je opravdu dobrý vodič elektriny. Proto snad i vaječníky byly tak silně spáleny. Byly tak malé jako dvě kuličky hroznového vína. Utrpěla jsem zástavu srdce a byla jsem prakticky bez života. Mé tělo se škubalo a chvělo kvůli elektrickým šokům, které blesk způsobil. Sama mokrá země byla ještě pod elektrickým napětím. V prvním okamžiku mi proto nikdo nemohl pomoci, protože delší dobu nebylo možné, aby mě někdo uchopil.

Druhá strana dění

A teď dobře poslouchejte! To byla tělesná, materiální, fyzická část mého úrazu. Ale druhá část tohoto dění byla mnohem krásnější, byl to nepředstavitelný, překrásný zážitek. Neboť *zatímco mé tělo tu leželo zuhelnatělé, nacházela jsem se (má duše) v nádherném bílém tunelu*. Kolem mě bylo bílé světlo, nepopsatelné světlo, které působilo takový *pokoj, takové štěstí. Pocity, které prostě lidskými slovy nelze popsat*. Prostě řečeno – neexistují pozemská slova, která by popsala velikost tohoto okamžiku. Byla to šíleně enormní extáze, nepopsatelný vrchol. V tomto světle jsem se pohybovala dopředu, nepopsatelně *šťastná a plná radosti, nic mě v tomto tunelu netížilo*. Když jsem pohlédla vzhůru, uviděla jsem na konci tohoto tunelu něco jako slunce, bílé světlo. Říkám „bílé“, jenom abych pojmenovala nějakou barvu, neboť barva tohoto světla a jeho jas byl nepopsatelný. Nebyla srovnatelná s ničím, co existuje ohledně barev na tomto světě. To světlo bylo prostě překrásné. Toto *světlo* bylo pro mne jako *zdroj této zcela obrovské lásky*, tohoto pokoje ve mně a okolo mě. Nepopsatelná láska a pokoj, který jsem ze světa neznala...

Zatímco jsem se pohybovala tunelem dopředu, řekla jsem si sama pro sebe: „U sta hromů! Vždyť já jsem umřela.“ A v tomto okamžiku jsem myslela na své děti a nařkala: „*Můj Bože, moje dětičky! Co tomu asi řeknou moje děti? Byla jsem matkou, stá-le zaměstnanou a ve stresu, která na ně nikdy neměla čas.*

Odcházela jsem z domu časně zrána, abych dobývala svět, a vracela jsem se domů teprve pozdě večer. A přitom jsem byla neschopná, abych se správně postarala o rodinu a o děti. A tu jsem teď viděla celou bidu svého vlastního života v celé pravdě a bez příkras, a **přepadl mě velký smutek.**

V tomto okamžiku vnitřní prázdnoty kvůli nepřítomnosti svých dětí jsem nevnímala ani své tělo ani dimensi času a prostoru. Pohlédla jsem opět vzhůru a viděla jsem něco velmi krásného. **Viděla jsem všechny lidi svého života v jednom jediném okamžiku** a současně, skutečně v jednom jediném okamžiku, a sice **žijící i zemřelé.** Objala jsem své praprarodiče, prarodiče, své rodiče, kteří už zemřeli, prostě všechny! Byl to takový okamžik plnosti, bylo to nádherné. Pochopila jsem nyní, že jsem byla obelhávána pohádkami o reinkarnaci. Prakticky jsem si vstřelila „vlastní branku“, protože jsem reinkarnaci vždy fanaticky a vehementně obhajovala. Bylo mi řečeno, že se moje babička vtělila v někoho jiného, ale už mi neřekli v koho, a protože věštění bylo pro mne příliš drahé, než abych to zjišťovala, nechala jsem věci volný průběh a dále jsem nepátrala, v koho se vtělila. Já sama jsem stále znovu potkávala lidi, o kterých jsem se domnívala, že se do nich vtělil můj pradědeček a dědeček. A nyní jsem objala jak svého dědečka tak pradědečka. **Objali jsme se zcela opravdu a skutečně** a setkala jsem se všemi v jednom jediném okamžiku; a to se událo se všemi lidmi, které jsem kdy znala a ze všech krajín, kde jsem někdy byla a sice s živými i zemřelými – a to všechno v jednom okamžiku. Jen moje dcera reagovala zděšeně, když jsem ji objala. Bylo jí tenkrát právě devět roků a moje objetí pociťovala v témže okamžiku ve svém skutečném životě na tomto světě. Pociťovala tedy moje objetí v těch hodinách, když se ona a celá rodina strchovala o můj život, poněvadž jsem – moje tělo – přece ještě ležela v komatu v nemocnici. Normálně takové objetí z onoho světa nepociťujeme. V tomto podivuhodném stavu **se čas zastavil, bylo to prostě tak nádherné, bez přítěže tělesnosti, bez těla.** A již jsem se nedívala na lidi tak jako dřív. Ve svém životě jsem se předtím dívala jen na to, zda je někdo tlustý, tenký, ošklivý, jestli má tmavou kůži nebo jestli je dobře oblečený nebo ne... Podle toho jsem rozdělovala lidi, a proto jsem byla plná předsudků a cynické kritiky. Vždy, když jsem hovořila o druhých, kritizovala jsem. Teď, tady tomu bylo úplně jinak. Zde bylo všechno bez hmotného těla. Nyní jsem také viděla nitro lidí, **a jak bylo krásné vidět nitro lidí, jejich myšlenky a pocity, zatímco jsem je objímala.** A zatímco jsem tak všechny brala do náručí, **současně jsem se pohybovala stále více vzhůru.**

A tímto způsobem jsem se dostávala dále, plná pokoje a štěstí. A čím výše jsem vystupovala, tím více jsem si uvědomovala, že se mi dostalo nádherného vidění – a na konci této cesty jsem viděla jezero, překrásné jezero, obklopené tak překrásnými stromy, tak krásnými, tak krásnými, že už neexistuje další stupňování slova krásný. A stejně tak zde byly květiny ve všech barvách, s vůní, která člověku působila takové blaho – bylo to všechno tak jiné, všechno bylo tak nad míru krásné **v této podivuhodné zahradě, na tomto nádherném místě – že neexistují slova, která by to popsal, všechno byla láska.**

Byly zde dva stromy, které něco uzavíraly. Zdálo se, že je to vstupní brána. Je to všechno tak úplně jiné, než jak to známe. Ani barvy nejsou podobné těm našim. Tam je všechno tak nevyslo-

vně krásné. V tomto okamžiku **vidím svého synovce, který mnou utrpěl neštěstí, jak vešel do této nádherné zahrady. A já jsem věděla, cítila, že tam nesmím a ani ještě nemohu vstoupit.**

První návrat

V tom okamžiku **jsem uslyšela hlas svého muže.** Křičí, pláče se zlomeným srdcem a volá z hloubi duše: „Glorie!!! Co stalo! Glorie! Prosím nenechávej mě samotného. Podívej, Tě děti Tě potřebují. Glorie, vrať se zpátky! Nebud' zbabělec nenechávej nás tady samotné!“ V tomto okamžiku jsem viděla všechno – jako jedním pohledem jsem měla přehled o všem – neviděla jsem jen jeho, jak tak bolestně plakal. A v tomto okamžiku mi Pán dopřál návrat. Ale já jsem nechtěla zpátky. Tento pokoj, tato radost, tato slast, do které jsem tady byl zahalena, mě fascinovala.

Ale postupně a stále více **jsem se začala pohybovat dolů směrem k mému tělu,** které jsem shledávala bez života. Viděla jsem, že mé tělo bez života leželo na nosítkách na jednom oddělení universitní nemocnice v Bogotě. Viděla jsem lékaře, jak se kolem mě namáhají a jak mi dávají přístrojem elektrické šoky, aby obnovili činnost mého srdce. Předtím jsme se synovcem leželi více než dvě hodiny na zemi, protože nás nikdo nemohl uchopit kvůli elektrickým výbojům, které vycházely našich těl nabitých proudem zblesku. Teprve nyní se o nás mohli starat a teprve nyní začalo **úsilí o moje oživení.** A podívejte se sem. Já (moje duše) **přicházím ke svému tělu a dotýkám se nohama své duše tohoto místa mé hlavy** (Paní Gloria ukazuj přitom na místo své hlavy). Duše je obrazem našeho lidského těla v její formě. – A v tom okamžiku na mě **přeskočila jiskra velkou silou. A tak se opět vměstňávám do svého těla.** Zdálo se mi, jakoby mě do sebe nasávalo. Tento vstup do těla mi působil nekonečnou bolest, neboť mé tělo ze všech stran sršelo jiskrami. Vnímala jsem to, jako bych byla presována do něčeho velmi malého a úzkého. To ale bylo moje tělo. Bylo to, jako bych se svou normální postavou byla natlačena do dětského oblečení, které se zdálo, že je z drátu. Byla to příšerná bolest. A od této chvíle jsem začala pociťovat také bolesti mého totálně spáleného těla. Toto spálené tělo tak bolelo, tak nevypověditelně bolelo, tak strašně páliło, odevšad vycházel kouř a pára.

Slyšela jsem, jak **lékaři volají: Ona přišla k sobě!** Ona přišla k sobě! Byli radostí bez sebe, ale moje bolesti byly nepopsatelné. Moje nohy byly úplně černé a zuhelnatělé, mé tělo byla jedna otevřená rána, jestli vůbec na něm ještě nějaké svalstvo bylo.

Marnivost

Tou největší a nejnesnesitelnější bolestí byla ale moje marnivost. Byl to ve mně jiný druh bolesti, byla to marnivost světové ženy, emancipované ženy světa, samostatné, sebevědomé, výkonné odbornice, profesionálky, akademičky, intelektuálky, studované ženy, ženy ekonomky, stvoření, které chtělo hrát ve společnosti nějakou roli.

Současně jsem ale byla otrokyní svého těla, otrokyní krásy, módy. Denně jsem strávila čtyři hodiny **aerobikem, masážemi, dietami a injekcemi** a všim, co si v tomto směru jen dokážete

představit. To nejdůležitější, *moje modla, byla krása mého těla*. A kvůli tomu jsem podstupovala mnoho obětí. To byl můj život, jen modloslužba mé vnější kráse.

Říkávala jsem, že krásná prsa jsou na to, aby se ukazovala. Proč bych je měla skrývat? Totéž jsem říkala o svých nohou, neboť jsem věděla, že mám výjimečně pěkné nohy na podívanou a vůbec velmi hezkou postavu. A nyní jsem v jednom okamžiku se zděšením viděla a pochopila, jak jsem celý svůj život stále jen pečovala o své tělo. To byl střed mého života a celý můj zájem: láska ke svému tělu. A nyní jsem už neměla žádné tělo. Tam, kde byla prsa, byly jen díry, které působily hrozným dojmem, zvláště na levé straně bylo všechno pryč. Moje nohy vypadaly příšerně, spíše jen holé pahýly, zuhelnatělé, úplně černé jako spálené grilované kotlety. Ano, všechna místa mého těla, která jsem nejvíce hýčkala a opečovávala, byla zuhelnatělá a zničená.

V nemocnici

Následně jsem byla převezena do nemocnice sociálního zabezpečení. Tam mě začali rychle operovat a seškrabávat spálená místa tkání. Během narkózy jsem opustila své tělo podruhé a přihlížela, co se mnou lékaři dělají, a velmi jsem se obávala o svůj život, především jsem měla strach o své nohy. Když se náhle – jak děsné a příšerné – stalo něco strašného...

Zatím Vám, milé sestry a bratři, musím přiznat, že i ve věcech náboženství jsem byla – ostatně jako i v celém svém životě – na „dietě“. Byla jsem tedy ve vztahu k Pánu Bohu také jednou „z katolíček, které v (životě) víry jsou na dietě“. Je důležité, abyste si toho byli vědomi: Byla jsem špatnou katolíčkou.

Můj celý vztah k Bohu spočíval v tom, že jsem navštěvovala nedělní bohoslužbu, která trvala pouze 25 minut. Vyhledávala jsem vždy takové mše svaté, kde kněz mluvil co nejméně, protože mě jeho řečnění nudilo. Jakým utrpením byli pro mě kněží, kteří měli dlouhá kázání. To byl můj vztah k Bohu – byl velmi ubohý, a proto měly nade mnou takovou moc všechny světské proudy a módní novinky. Byla jsem opravdovou větrnou korouhví. Co právě platilo za nejnovější, nejmodernější v racionalismu nebo volnomyšlenkářství, za tím jsem letěla s vlajícími prapory. *Chyběla mi ochrana modlitby, chyběla mi víra*. Chyběla mi také *víra v sílu milosti, v sílu oběti mše svaté*. A právě, když jsem se dále vzdělávala a specializovala pro své povolání, přinesla moje přelétavost ty nejhorší plody. V té době jsem na universitě jednoho dne slyšela, jak *jeden katolický kněz říká, že „neexistuje žádný ďábel a ani peklo“*.

To bylo přesně to, co jsem chtěla slyšet! Hned jsem si u sebe pomyslela: *Když tedy neexistuje ďábel a peklo, pak přijdeme všichni do nebe. Kdo se ještě má co bát?*

Z čeho jsem ještě teď velmi smutná, co Vám mohu přiznat jen s velkou hanbou, je, že tohle, totiž víra v peklo, bylo posledním poutem, které mě ještě drželo v Církvi. Byl to prostě tento existenciální strach z ďábla, který mi ještě dával, že jsem byla ve spojení se společenstvím Církve. Když mi tedy řekli, že on a peklo opravdu vůbec neexistuje, tedy jsem si hned řekla:

„Proč se tu mám ještě namáhat a bojovat za život podle pravidel ‚staré Církve‘. Tedy dobře, potom přijdeme všichni do nebe, je tedy úplně jedno, co jsme a co konáme.“

To právě byl pak s konečnou platností důvod, proč jsem se úplně vzdálila od Pána. *Vzdálila jsem se od Církve* a začala jsem na ni nadávat a nazývala jsem ji hloupou a překonanou... atd. Už jsem neměla strach z hříchu a *začala jsem ničit svůj vztah k Bohu*. Hřích nezůstal jenom ve mně uvnitř, nýbrž tento hřích se začal přese mne šířit navenek a vyvolávat nákazu u druhých. *Stala jsem se aktivní v negativním smyslu*. Ano, dokonce jsem nyní začala sama všem vyprávět, že ďábel vůbec neexistuje, že je to vynález duchovenstva – a někdy jsem i svým kolegům na universitě začala říkat, že ani Bůh neexistuje a že jsme produktem evoluce atd. atd. *A tak se mi podařilo ovlivnit mnoho lidí*. To předesílám, abyste mohli lépe pochopit následující.

Ďábel skutečně existuje

Ted' poslouchejte, co se stalo: Když jsem se nacházela v této strašné situaci, jaký to děsný úlek! Neboť jsem najednou viděla, že *démoni* skutečně existují; a nyní *přišli, aby mě odnesli*. Viděla jsem tyto demony před sebou v celé jejich příšernosti a žádné ze spodobnění, která jsem na zemi dosud viděla, nemohou ani v nejmenším vylíčit, jak příšerně vypadají tito ďáblové ve skutečnosti. A tak vidím, jak najednou ze stěn operačního sálu vystupuje mnoho temných postav. Zdají se být zcela normálními a obyčejnými lidmi, ale všichni mají tento příšerný, hrůzostrašný pohled. Nenávisť jim přímo kouká z očí. A najednou chápu, že jim něco dlužím. Přišli, aby mě zkasirovali, protože jsem přijala jejich nabídky k hříchu a nyní jsem za to musela zaplatit, a tou cenou jsem byla já sama. Vždyť moje hříchy měly důsledky. *Hříchy patří satanovi*, nejsou od něho žádnou nabídkou zdarma, *musejí se zaplatit*. Tou cenou jsme my sami. Když tedy tak říkajíc nakupujeme v jeho krámě, budeme muset za to zboží zaplatit. To by nám mělo být známo. Musíme zaplatit za každý hřích, platíme klidem svědomí, platíme vnitřním pokojem, platíme svým zdravím... A jestliže jsme velmi věrnými stálými zákazníky satanova supermarketu a nakupujeme stále jen v jeho krámu, nakonec nás zkasiroje sám.

Největší pomluvou a hlavní lží, velkým trikem ďábla je, že rozšiřuje pohádku, že vůbec neexistuje.

A tyto strašlivé, temné postavy krouží kolem mne a je jasné, že přišly jenom s jedním cílem, aby mě vzaly s sebou. Nemáte pravděpodobně žádné ponětí, co to bylo za hrůzu a strašný strach, že mi v této situaci vůbec nebyl nic platný celý můj intelekt, moje duchaplnost, moje vědeckost, mé akademické tituly a moje ukončené odborné vzdělání. Byly úplně bezcenné. Tyto hříchy nás tedy táhnou do hlubiny, dolů, k „otci lži“. *Jestliže ale svá politováníhodná selhání a hříchy (které musíme zaplatit) předneseme Bohu ve svátosti pokání, pak Bůh platí tu cenu. ON* ji zaplatil svou vlastní Krví a smrtí na kříži. A *ON* platí pokaždé, když hřešíme, znovu. *ON* za nás vytrpěl pekelná muka, která jsme si měli sami odpykat a která nás zavázala majiteli hříchů (satanovi). Byli jsme *vykoupeni Ježíšem Kristem*. Nyní máme nárok *na JEHO Království, na JEHO život*, neboť *ON* nás učinil „*děťmi Božími*“.

A tu nyní přišli oni, tito temní tovaryši, aby zkasirovali své jmění – MNE...

(Pokračování příště.)

Více na internetové adrese: [Http://www.gloriapol.net](http://www.gloriapol.net)

Lze být celý život jen skladatelem?

Rozhovor se Zdeňkem Pololáníkem

Zdeněk Pololáník (*25. října 1935) je jedním z mála hudebních skladatelů, kteří se dnes věnují kompozici jako svobodnému povolání. Díky mimořádnému hudebnímu nadání a pili Zdeněk Pololáník zkomponoval přes 700 děl, přičemž významné místo zaujímá duchovní hudba. Jeho skladby se hrají nejen v 25 státech Evropy, ale i ve Spojených státech amerických, Austrálii, Rusku, Japonsku či Novém Zélandu. Roku 1998 byl jmenován Čestným občanem městyse Ostrovačic a za svoji tvorbu obdržel: v r. 2002 na Velehradě Řád sv. Cyrila a Metoděje, Cenu Jihomoravského kraje (2005) a Medaili sv. Petra a Pavla k jubileu brněnského biskupství 2007. Na podzim r. 2001 se pod záštitou brněnského biskupa Mons. Th.Lic. Vojtěcha Cikrleho uskutečnil v brněnské katedrále koncert z Pololáníkových skladeb, kde mimo jiné zazněla i Missa solemnis v interpretaci Severočeského filharmonického sboru pod taktovkou Mgr. Josefa Zadiny, který o Pololáníkově slavnostní mši napsal: „Vrcholem večera byla Missa solemnis, která navazuje, spoluvytváří a po desetiletích doplňuje periodu: Antonín Dvořák Mše D Dur, op.86 - Leoš Janáček Glagolská mše - Z. Pololáník Missa solemnis. Spolu s Dvořákovou Mší D Dur, op. 86 vytváří v oboru kantáta -mše nejvýraznější liturgické dílo v českých hudebních dějinách.“ Osobní dojem z koncertu byl vynikající. Pololáníkova hudba je krásná, svěží a plná invence. Je bytostným vyjádřením víry a hudebním pokladem dneška.

Na notnou část profesionálních hudebníků mělo rozhodující vliv hudební zázemí rodiny - tedy podchycení talentu již v útlém věku. Bylo tomu tak i u Vás?

Spíše bych řekl o generaci posunutou tatínko-

vu touhu po hudbě. Tatínek se stal proti své vůli živnostníkem. Měl 7 sourozenců, o jejichž životní náplni rozhodl jejich otec. Ačkoliv měl prosperující hostinec a řeznictví, měl krásný tenor, rád zpíval a využíval všechny příležitosti slyšet hudbu živě i v rozhlasu, kterou si pama- toval, a měl radost z mých raných hudebních reakcí. Ještě než jsem začal chodit do školy, koupil mi housle a našel učitele. Bylo to i moje přání později rozšířené o klavír, akordeon, harmonium, varhany a kytaru.

Vzpomínáte, kdy jste začal psát svoje první skladbičky?

Až na konzervatoři. Předtím jsem si raději improvizoval na všechny uvedené nástroje, než procvičoval „literaturu“, etudy a stupnice.

Kdo Vás připravil k přijímací zkoušce na brněnskou konzervatoř?

Dělal jsem původně zkoušku na gymnázium, nebyl jsem však jako syn živnostníka vybrán. Úspěšná zkouška však mi umožnila přijetí na Vyšší zdravotní školu. Koncem 1. ročníku jsem poznal, že se tento obor naprosto rozchází s mými zájmy. Jelikož jsem v té době již hrál v kostele na varhany, rozhodl jsem se pro konzervatoř. Připravoval jsem se podle směrnic sám. Necelý měsíc před přijímací zkouškou mi nabídl pomoc pan Miloslav Krejsa, který zrovna konzervatoř absolvoval. K přijetí to však nestačilo, ale udělal jsem zkoušku na nově zřízené oddělení pro výchovu hudebních pedagogů na Hudební škole Jaroslava Kvapila v Brně, kde jsem se konečně dostal na varhany ke skvělému panu prof. Josefu Puklovi. Ten mi dopomohl za rok zvládnout všechny technické nedostatky. Další rok jsem se ocitl na konzervatoři. S Milošem Krejsou jsme zůstali v kontaktu přátelským i hudebním dodnes.

Jak se vyvíjela Vaše spolupráce s Josefem Puklým v budoucnu?

Na konzervatoři jsem se dostal v hlavním oboru - varhany - k prof. Josefu Černockému. Prof. Pukl mne tam učil improvizaci, hru z listu a doprovod. V době tohoto studia jsem však již pilně komponoval. Prof. Černocký o tom ale nesměl vědět. Neměl rád „rozptylování“ jinými zájmy než hrou na varhany. Napsal jsem v té době mj. Liturgickou mši pro sólo, smíšený sbor, varhany (a orchestr), kterou připravil a na pouti v Letovicích provedl ředitel kůru Miloslav Krejsa. U varhan byl právě pan prof. Josef Pukl. Řekl mi tehdy: „Když napíšeš něco pro varhany, donek mi to.“ Také v pozdějších letech hrál i doprovázel většinu mých varhaních premiér. Prof. Černocký až po mém veřejném absolventském varhanním koncertě

slyšel, jak si moji spolužáci Jaroslav Šiler a Milan Bialas připravují moje Variace pro varhany a klavír op. 1. Skladba ho nadchla natolik, že se ujal jejího nastudování a prosadil ji na koncert a do rozhlasu. Začal se pak zajímat o moji tvorbu, kterou si oblíbil a velmi propagoval až do své předčasné smrti.

Co Vás inspirovalo k napsání Liturgické mše?
V době studií jsem denně před vyučováním navštěvoval mše sv. v různých brněnských chrámech, které byly na cestě do té které školy. Především, že jsem od pěti let pilně ministr oval a návštěva mše sv. později bylo je pokračování. Když jsem získal Římský misál latinsko-českým textem ordinária, který jsem pak denně při své mešní účasti používal, roz- zněl se mi sám tento text, což jsem jen zachy- do notových osnov. Tak jsem nevědomky př- dešel svým zhudebněním ordinária pozděj- změnu latinské bohoslužby na českou. Při na- vštěvě P. Josefa Olejníka v jeho tehdejšímu pi- sobišti v Andělské Hoře jsem se od něho do- věděl, že se chystá tato změna. Přehrál mi př- pravené svoje 1. ordinárium a se zájmem vy- slechl moji Liturgickou mši.

Byla Liturgická mše později revidována? Máte zmapováno, kdo byl jejím nejčastějším interpretem?

Ke svým skladbám se nevracím. Prvním a ne- častějším interpretem byl Miloslav Krejsa Letovicích.

V r. 1996 vyšla Vaše Liturgická mše, Ave Maria a Te Deum spolu s Dvořákovou mší D dur na zvukovém nosiči v interpretaci Brněnského filharmonického sboru. Byly skladby Ave Maria a Te Deum zkomponovány k nějaké příležitosti?

Ave Maria jsem napsal pro slavnost posvěcení nového salesiánského chrámu v Brně - Žabovřes- kách na výzvu jejich varhaníka a mého spolužáka z konzervatoře Radka Fronce. Na přání pana Josefa Zadiny byla zinstrumento- vána, stejně i Te Deum, které ve varhaních ver- vzniklo pro film Petra Kudely „Moravská mše“.

Na brněnské konzervatoři jste kromě varhan studoval také skladbu u prof. Františka Suchého. Po jejím absolutoriu jste se cítil více jako skladatel nebo jako varhaník?

Skladatel. Proto jsem volil další cestičku stu- diem tohoto oboru na JAMU. Na varhany jsem však rád hrával při liturgiích v kostele. Mám jsem při nich svobodu projevu. Skrytá hra r- kůru mi vyhovovala. Nevyhledával jsem příle- žitosti pro veřejné vystupování.

Na Janáčkově akademii múzických umění v Brně (1957 - 61) jste absolvoval skladbu

prof. Viléma Petrželky a prof. Theodora Schaefera. Jak na svoje učitele vzpomínáte?

Jsem jim vděčen za všechny jejich poznámky a připomínky. S oběma jsem měl ten nejlepší vztah, jaký si lze představit. Byl jsem rád, že jsem poznal během studia oba, protože každý mi dal svoje osobní zkušenosti, které byly od sebe samozřejmě odlišné. Nikdo mne do ničeho nenutil, dovolil mi plnit vlastní přání ve výběru formy i stylu. Svým způsobem jsem byl i autodidakt. Čas na JAMU mi umožňoval kromě kompozice slyšet množství skladeb, navštívit řadu zajímavých koncertů a „přečíst“ mnoho zajímavých skladeb z partitur.

Prof. Vilém Petrželka byl Janáčkovým žákem na varhanické škole, který např. dokončoval mistrovu „Nedokončenou mši Es dur“. Bylo možné se v době náboženské nesvobody věnovat např. rozboru duchovní tvorby Janáčkovy nebo Vaší?

Liturgickou mši jsem předložil mezi jinými skladbami při přijímací zkoušce na JAMU. Pan prof. V. Petrželka, O. Chlubna a J. Kvapil ji se zájmem prohlédli a příznivě okomentovali. Na JAMU jsem se však věnoval skladbám absolutní hudby a vokálním s profánními texty. Nabuchodonosora na biblický text jsem komponoval o prázdninách mimo osnovy a také pan prof. Schaefer se k této skladbě pedagogicky nehlásil a nevyjádřil, i když zazněla na absolventském koncertě JAMU Veselkova žaka Libora Coufalíka s velkým ohlasem v Besedním domě. Studium mělo svoje osnovy, ve kterých se duchovní hudba nevyskytovala. Věnoval jsem se jí tedy navíc a nejen jí.

K velmi úspěšným a repertoárovým číslům brněnské Kantilény patří Vaše znamenitá Missa brevis, jež v r. 1994 vyšla v interpretaci tohoto souboru také na CD. Je to Vaše nejhranější kompozice?

Doufám, že se časem ujmou podobně i jiné skladby, až se dostanou k podobným hudebním nadšencům jako byl dirigent Kantilény prof. Ivan Sedláček.

Která skladba je z Vaší duchovní tvorby je největší a která Vám dala nejvíce práce?

U skladeb nerozhoduje rozsah ani obsazení. Mám ke všem stejný vztah. Nejbližší je vždy ta, kterou právě píšu. Skladby svým způsobem „zrají“ v mé představě. K jejich zápisu dochází různě. Někdy hned, jsou-li „objednány“ a s termínem, jindy po letech, až pro ně vznikne prostor. Dobu přípravy potřebuje např. zhudebnění cizojazyčného originálu. Z těchto kompozic bylo nejsložitější celovečerní scénické oratorium Šir has šířim (Píseň písní) pro sóla, sbor a velký symfonický orchestr, jehož foneticky přepsaný úplný biblický text jsem se celý před zhudebněním naučil z paměti samozřejmě s plným porozuměním každého slova. Až mi tento text začal „zpívat“, dal jsem se do kompozice.

Jak byste charakterizoval svůj kompoziční styl? Ke kterému skladateli máte nejbližší?

Ke všem a k žádnému zvlášť. Pokud měli silnou invenci, nedělám rozdíly mezi starou a novou hudbou, mezi hudbou pro jeden nástroj a vokálně orchestrálními skladbami. S obdivem a úctou k autorovi jsem vyslechl mnoho skladeb, ale o vzoru nevím. Naopak. Byl-li jsem upozorněn na neuvědomělou podobnost, uvědoměle jsem ji odstranil. Neuvědomělým podobnostem se nevyhne žádný.

Dnes vykonáváte funkci ředitele kůru a varhanika kostela v Ostrovačicích. Bylo to Vaše první varhanické místo?

Ano. Bylo mi asi 11 let, když jsem začal a v Ostrovačicích hraji doposud. Za totality jsem měl sbor kolem 40 členů. Zpíval jen na Vánoce a Velikonoc spolu s instrumentální skupinou.

Po roce 1989 jste působil také jako varhaník v brněnské katedrále. Hráť na katedrální varhany musí být asi zážitek?

Bylo to po nástupu Otce biskupa Vojtěcha Cikrleho asi 3 roky. Zpočátku jsem se vždy těšil z mohutného tutti varhan, které ještě po zvednutí rukou z manuálu doznívalo asi 7 sekund. S tímto echem jsem musel počítat i při improvizaci a změnami harmonie, aby nevznikly kakofonické akordické střety. Také měly tu zvláštnost, že po stisku kláves se ozývaly tyto tóny se zpožděním. Muselo se tedy hrát „hmatem“ dopředu a nečekat, až se ozve zvuk. Po svatbách, kterých byla vždy o sobotách celá řada, jsem odcházel po točitém schodišti vysokého kůru jak opilý, což ještě dlouhou chvíli přetrvávalo. Zvláště jazykové registry, to byla paráda.

Kterou hudbu rád posloucháte?

Vnější poslech je náhodný. Vlastní hudební proud je vždy pohotový, i když nekomponuji. Dostávám nová CD od interpretů i kolegů. Vždy je se zájmem vyslechnu. Na dlouhých cestách poslouchám v autě rozhlas.

Jak vnímáte skutečnost, že centrem zájmu dnešní katolické mládeže je zpěv za doprovodu kytary?

Není to můj svět, ale proč ne? Když se to někomu líbí, proč mu to nedopřát? Mám však za to, že tato hudba se brzy oposlouchá. To co znělo v době mého dětství, zmizelo beze stopy. Jen něco málo bylo upraveno a přežilo v nové podobě. Podoba a někdy i shoda s populárem je právě tou shodou mládeže blízká. Podle toho se také stejně mění. Na rozdíl od klasického proudu, který se jen rozrůstá, zůstává dál a obohacuje svým trvalým stylem nadále.

Před svým odchodem do důchodu jste pracoval jako pedagog na JAMU v Brně, kde jste založil oddělení duchovní hudby. Byl o tento obor mezi studenty zájem? Jaké uplatnění v praxi má absolvent tohoto vzdělávacího programu?

Dnes je uplatnění jenom v hudbě těžké. Arthur Honneger v první hodině kompozice dal otázku svým žákům, zda jsou dostatečně finančně zaopatřeni k tomu, aby se stali skladateli. Dnes bych dal tuto otázku také. Hudbou se dnes těžko žije. Radil bych ji dělat jako vedlejší povolání nebo zálibu. Jako kdysi zámečníci úředníci. Obor duchovní hudby v našem spektru chyběl. Podařilo se jej jako první v tehdejší ČSFR v Brně na JAMU uvést v život. Na počátku se objevilo dost zájemců. Nový obor nedostal potřebný prostor a nesetkal se s pochopením ateismem ovlivněných pedagogů. Nyní toto oddělení na JAMU žije. Absolventi tohoto exkluzivního oddělení by mohli mít široké spektrum pro všestranné uplatnění v menších městech. Mohli by se uplatnit jako varhaníci, sbormistři, pedagogové, skladatelé, aranžéři, dirigenti, zpěváci a organizátoři hudebního dění. Kdyby se tohoto oddělení ujali schopní pedagogové, mohlo by nové oddělení a jeho absolventi dosáhnout stejné úrovně a významu, jako je tomu v Rakousku, Německu a v jiných zemích, kde má svoji letitou tradici.

Kdo patřil k Vaším žákům na JAMU? Jaké předměty jste vyučoval?

Učil jsem scénickou, filmovou a duchovní hudbu. Všichni, které jsem poznal, byli vnímaví a talentovaní posluchači. Odpovídal jsem na jejich otázky, neboť hudební teorii měli již za sebou. Zvláště vnímavý a plný upřímného zájmu byl nynější ředitel kůru katedrály v Hradci Králové, pan Mgr. Josef Zadina, který mne tehdy během roku překvapil uspořádáním celovečerního koncertu z mých skladeb v kostele u jezuitů v Brně, k němuž kromě sólistů a Filharmonického sboru z Čech přizval i orchestr Státní filharmonie Brno. Ujal se pak vedení sboru na Petrově a uspořádal do dnešního dne téměř nespočetnou řadu koncertů a nahrávek z mé duchovní tvorby. Mnoho skladeb komponovaných na jeho popud také poprvé uvedl.

Celý život působíte jako hudební skladatel ve svobodném povolání. Co to obnáší?

Porozumění u partnera, kterého se mi u mé ženy plně dostalo. Vyžaduje to pevnou důvěru v Boží pomoc, pohotovou invenci k různorodým námětům, přijímat objednávky a dodržovat i velmi těsné termíny. Nikdy jsem nepřijímal náměty protináboženské a takové, které byly v rozporu s mým svědomím. Přijatelných objednávek bylo díky Bohu vždy dostatek pro živobytí celé mé rodiny.

A na závěr, jaké máte plány do budoucna?

Mám jednak řadu nesplněných přání a zajímavých námětů. Také načatých skladeb. Nechybí krásné texty, žádosti apod. Co mi dovolí délka života? Mohu se jen snažit. Ostatní svěřuji Pánu Bohu.

*Otázky kladl Karol Frydrych
Časopis Psalterium - Brno 6/2007*

Najde se náš spolužák?

V sobotu 13.září t.r. měli moji spolužáci z jičínské reálky sjezd. Moc se jich nesešlo. Však od naší maturity uplynulo již 63 let. Krátká doba proti věčnosti, ale dlouhá doby v životě lidském. Náš ročník byl současně poslední třídou reálky. Před maturitou v roce 1944 nás totálně nasadili a maturitu jsme skládali až po válce, když jsme se vrátili domů do Jičína v roce 1945. A protože reálka již neexistovala, maturitu jsme udělali pod hlavičkou Lepařova reálného gymnázia.

Když jsme v primě začínali, byly to dvě třídy A a B, dohromady 80 studentů. Než jsme se dostali k maturitě, důkladně nás proseli. Největší pohroma nastala při přechodu z kvarty do kvinty. Každý, kdo měl z němčiny čtyřku, byl bez milosti vyloučen z dalšího studia, i přesto, že čtyřka byla známka až do té chvíle postačující k postupu do další třídy. A tak nás do kvinty postoupilo je 13 studentů – 10 chlapců a 3 děvčata. V průběhu roku přibýlo do naší kvinty ještě několik studentů, kteří měli vynikající prospěch v jiných předmětech, s podmínkou, že si němčinu vylepší nebo opraví aspoň na trojku. Tak se z původních 80 studentů na začátku studia na reálce dostalo k maturitě jen 20 z toho 2 děvčata.

V sobotu 13.září se tentokrát sešlo jen 8 vytrvalců. Z toho byli 4 maturanti, jeden spolužák, který s námi chodil do kvarty a tři manželky. Já jsem tam nebyl a nebyl tam ani můj dobrý kamarád, foťt Ervín Tuháček z Boleboře v Krušných horách. Bylo mu asi krušno, neboť se na sjezd velmi těšil, ale ze zdravotních důvodů nemohl do Jičína jet. Já jsem chtěl být alespoň v duchu se svými spolužáky, tak jsem jim zatelefonoval do restaurace „U Lucie“, kde se dobře jí a dobře pije, a kde se sjezd konal. Jak jsem slyšel, v programu vzpomněli na všechny spolužáky, co s námi maturovali. Někteří již odešli na věčnost, jiní se nemohli dostavit ze zdravotních důvodů a jeden, Ota Karásek, je již od roku 1948 nezvěstný.

Ota byl dobrý a obětavý kamarád. Náš spolužák Jaroslav „Kája“ Zikmund vzpomněl, jak mu Ota za války pomohl od koncentráku. U Zikmundů zabili na černo prase. Potřebovali narychlo strčit do chlívků jiné prasátko, ale ne a ne je sehnat. Když se to dozvěděl Ota Karásek, hned mu řekl: „Nic se neboj. My máme právě podsvinčátka a já ti jedno přivezu, abys neskončil v koncentráku.“ Členové hospodářské kontroly i gestapák vrtěli hlavou, že to prasátko je na dva roky nějak malé, ale prošlo to.

Ota Karásek byl jeden z prvních, který se po únoru 1948 ztratil za hranice. A od té doby nikomu nedal žádnou zprávu ani o něm nikdo neslyšel. To bylo u Oty Karáska podezřelé. My ostatní, kteří jsme odešli – Oto Los, Vladimír Adámek a já, jsme se hned, jak to bylo možné ozvali a kamarádům vzkázali, kde jsme. Když jsme se dostali za hranice, tak nás také verbovali do „Francouzské cizinecké legie“ a slibovali, že po pěti letech (jestli to přežijeme) dostaneme francouzské občanství a veteránskou penzi. Že by Otu Karáska nachytali v těžké chvíli na sliby? Kdo ví?

Po letošním sjezdu maturantů jsem začal intenzivně po Otovi pátrat. Náhodou jsem se dozvěděl, že nějaký Ota Karásek žil

Lepařovo reálné gymnázium v Jičíně

v Chicagu. Hned jsem zatelefonoval do redakce Hlasů národa tam jsem se dověděl, že v Chicagu žil a také zemřel pan Ota Karásek a že mi zjistí adresu a telefon jeho ženy paní Jan Karáskové. Také jsem zjistil, že Ota Karásek byl dobrý sportovec, tenista a Sokol, a tak jsem ještě zavolał Lád'u Gajdu z Sparty Chicago, jestli ho znal nebo o něm slyšel. Lád'a Gajda mi také potvrdil, že Ota Karásek žil v Chicagu, ale že již zemřel. Řekl mi, že to byl moc hodný člověk a že mi sežene spojení s jeho rodinu.

Myslel jsem, že jsem na dobré stopě, ale současně jsem mi jakési pochybnosti. Proč? Přispívám totiž již několik let občas do Hlasů národa nějakým článkem. Napsal jsem několik článků „Ze školních lavic“ a vždy jsem se pod článkem podepsal a vždy by můj spolužák Ota Karásek na tyto články nereagoval. Neodepsal mi? To přece není možné! Netrpělivě jsme čekali, až dostanu adresu na paní Janu Karáskovou nebo jednu z jejích dvou dcer.

Jako první mi dal jejich adresu a telefonní čísla Rev.Dušan Hladík, který je zároveň redaktorem Hlasů národa. Zavolał jsem paní Janu, ale nebyla doma. Jejich dcera, která je provdaná za úspěšného chicagského podnikatele pana Krčka mi prozradila, že maminka jela právě na návštěvu domů do Rychnov nad kněžnou, a že její otec se narodil v Praze v roce 1920. Bude tedy starší než my, maturanti z reálky z Jičína v českém rá. Jaká škoda. – Dva čeští vlastenci se stejným jménem, ale jejich osud byl naprosto rozdílný. Pražský Ota Karásek žil v Chicagu v krásném rodinném životě. Měl hodnou ženu Janu a dvě krásné dcery, a tak ho v emigraci potkalo štěstí. To stejné ovšem nemohu říci o mém spolužákově, jičínském Otovi Karáskovi, neboť dodnes nevíme, co se s ním stalo. Že by padl někde v cizinecké legii? Kdo ví? – A nebo se nám snad ještě ozve? Kdybyste o něm někdo věděli, porosím, podejte zprávu do redakce Hlasů národa.

Lubomír Hromádka

Jak sedlák Vejlupek z Ostružína u Jičína učil tahat závodního koně z Chuchle

Statkář Vejlupek miloval koně. A nebyli to obyčejní koně. Měl dva rapy, černé jako uhlí, kteří tahali pohřební vůz v „Pohřebním ústavě u Páva“ hned vedle kostela sv. Ignáce. Byli to nádherní koně s kterými mohl jezdit na výstavy a navíc se nebáli pohřební hudby, když náš bubeník udeřil občas silněji na velký buben do kroku. Vejlupek sám s nimi nejezdil, ale jezdil s nimi jeho syn František, který byl vždy vyparáděný jako nějaký generál. Oba koně mívali na hlavách velké červené chocholy, jako by měli vést vojáky do boje a ne jenom vézt nebožtíka na poslední cestě. Jako muzikant jsem míval pohřby rád. Pan Páv dobře platil a já jsem se ulil na několik hodin ze školy. Musel jsem však našemu třídímu profesorovi slíbit, že po pohřbu již do hospody hrát nepůjdu, ale vrátím se zase do školy. Hráli jsme obyčejně vpředu průvodu před pohřebním vozem. Před námi chodili jen dva starší kluci jako ministranti, kteří si také nechal žádný pohřeb ujít. Obyčejně se poprali o křížek, který měl jeden z nich nést, jednou to dokonce dopadlo tak, že jeden praštil toho druhého žerdí přes hlavu, takže křížek z ní upadl. Oby se rychle udobřili a jeden pak nesl jen křížek a druhý jen prázdnou žerd' a za zvuku smutečních pochodů a plačících pozůstalých jsme došli na hřbitov.

Jednou však málem plakal i statkář Vejlupek. Nebylo to ovšem při pohřbu, ale při žních. Vejlupek totiž kupoval z Chuchle závodní koně, kteří nikdy nevyhráli a učil je tahat. Většinou se mu to povedlo, ale jednou ne. Ve stáji na statku měl tažné koně na práci a vedle v tzv. „půllánu“ měl ty lehčí závodní koně, které koupil z Chuchle obyčejně za mírnou cenu a učil je tahat nebo je půjčoval „selské jízďe“.

Jednou tam měl z Chuchle také krásnou mladou kobytku. Ta nejenom, že nic nevyhrála, ale navíc kopala a kousala jako divá. Všichni se jí báli, jenom starý Vejlupek ne. Umínal si, že tuhle kobytku naučí tahat, aby měl pěkného lehkého koně do kočáru nebo do bryčky. O život vždy šlo, když se měly zapnout její popruhy s řetízky do rozporky. To se podařilo jenom starému Vejlupekovi.

Příhodu, kterou budu nyní vyprávět jsem si nevymyslel, ale osobně jsem ji zažil, když jsem tam pomáhal o žních. Jednou, bylo to před deštěm, chtěl sedlák Vejlupek rychle svézt obilí do stodoly, aby mu nezmoklo. Tak došlo i na tu mladou závodní kobytku. Tahat ještě neuměla, ale Vejlupek to risknul. Na dvoře měli menší lehký žebříňák a Vejlupekovi se podařilo po menším boji do něho kobytku zapřáhnout. Ze dvora vyjeli poměrně dobře, i když to bylo jako o závod. Šťastně se dostali až na pole vedle Ostruženského rybníka. Tam pomocníci naložili vidlemi na žebříňák několik otýpek pšenice, ale když ale měl vůz popojet, aby naložili další mandel, kobytku ne a ne se hnout z místa. Vejlupek na ni mluvil andělsky i ďábelsky, ale kobytku se ani nehnu. Slíboval jí hory a doły a snad by ji i umluvil, kdyby mu do toho nevlezli kluci, rošťáci, kteří ještě před chvílí dělali placáky ze stavidla do rybníka.

Kluci pobíhali v dlouhých mokřých trenýrkách okolo žebříňá-

ku a radili Vejlupekovi, co má udělat. Při tom si ho dobírali a pořád ho hecovali. Vejlupek je měl přetáhnout bičem přes holá záda, ale neudělal to, protože měl kluky i přes to, že byli nebezbední, právě tak rád jako svoje koně. Nakonec Vejlupek přišel na spásnou myšlenku, jak s kobytkou a žebříňákem pohnout. Vzal věchet suché slámy a pod kobytkou jej zapálil, aby popojela. Kobytky opravdu kousek popojela, ale ne moc. Zastavila se právě tam, kde byl ohýnek přímo pod žebříňákem a ten v tu ránu i s pšenicí vzplál jedním velkým plamenem. Na neštěstí pro Vejlupeka se právě v Ostruženském rybníce koupala jedna známá stará panna, učitelka a nadšená členka Společnosti pro ochranu zvířat a ta Vejlupeka udušila.

Vejlupeka odsoudili na 14 dní nepodmíněně. Prý ani ne tak za týrání zvířat, protože kobytku se nakonec nic nestalo, ale odsoudili ho za to, že neopatrností podpálil žebříňák i s pšenicí. Za války totiž bylo málo mouky, a tak se musel takový přestupek trestat. Kromě veřejné ostudy a zničeného vozu utrpěl Vejlupek ještě další ztrátu, když mu na poli zmoklo všechno obilí, které nemohl zavčas odvézt do stodoly.

To jsou mé vzpomínky na školní prázdniny. Sám jsem měl také rád koně a po práci jsem je jezdil koupat do nedalekého rybníku Lhotáku. Nakonec jsem jezdil i na té krásné kobytku, co kopala a kousala a nechtěla tahat, ale nebyla proti tomu, abych ji šel vykoupat. Nějak si na mě zvykla. Snad tomu pomohly kostky cukru a mrkev, které jsem jí občas nosil. Nevím. I když po mě někdy chňapla, nikdy mě nekousla. Možná si jen tak hrála.

Vejlupekovi byli hodní a zbožní lidé. Paní Vejlupekovi dobře vařila a tak místní pan farář ani neměl kuchařku a chodil k nim na stravu. Škoda, že komunisti i přesto, že věděli, že Vejlupekovi za války hodně lidem pomáhali, je nakonec ze statku i půllánu vyhnali a všechno jim vzali. Můj otec jednou potkal náhodou v Praze v hotelu mladého Vejlupeka, který dělal šoféra pro Geologický úřad a přivezl do hotelu na nějakou schůzi zaměstnance tohoto úřadu. Tak mladík, který miloval koně a sedlačinu, dělal nakonec šoféra...

Lubomír Hromádka

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Černínové

Erb Černínů z Chudenic

Černínové mají svůj původ v rodu Drslaviců. Bhuslav Balbín odvozuje rodovou posloupnost od Přemyslovce Jindřicha Znojemskeho. Prapředek rodu je s určitostí doložen listinným dokumentem z 12. století, stejně tak i Chudenice, ležící nedaleko Klatov, které rod nikdy v historii nemusel ani opustit, ani prodat. **Drslav**, nejstarší zaznamenaný předek, vykonával funkci kastelána plzeňského hradu v letech 1160 – 1165. Sledovatelný rodokmen celého rodu začíná roku 1538. V té době zároveň došlo k dočasnému ústupu rodu z politické scény, rod zchudl a přežíval jen v Chudenicích až do konce 15. století, kdy se rozdělil na několik větví. Některé rodové větve (například radnická nebo tasnovická) záhy či později opět zmizely.

Předchůdcem všech dnes žijících Černínů je **Jan Černín**, který měl pět synů a tři dcery. Jeho syn **Humprecht** stál nejprve na straně odbojných stavů, později

prešel na stranu vítězů. Jeho nejstarší bratr **Diviš** byl hejtmanem Pražského hradu, ale jako katolik se přidal na stranu stavů a skončil na popravišti. Bratr **Humprechta** a **Diviše** jménem **Heřman** podnikl s přítelem **Kryštofem Harantem** z Polžic cestu do Palestiny a později i k tureckému sultánovi. Stejně jako bratr **Humprecht**, tak i **Heřman** se postavil v roce 1620 na správnou stranu. Nahledněme nyní pozorněji do životního osudu **Heřmana** a **Diviše Černína**.

Jak bylo již dříve uvedeno, **Diviš Černín** v nepokojné době stavovského povstání byl hejtmanem Pražského hradu a sloužil tzv. „zimnímu králi“ **Fridrichovi Falckému**. Po porážce povstání byl **Diviš Černín** obviněn, že vpustil vzbouřené stavy do Pražského hradu, a tak umožnil defenestraci královských místodržících. Proto byl dne 21. června 1621 **Diviš Černín** na Staroměstském náměstí spolu s dalšími vzbouřenci popraven.

Jeho bratr **Heřman Černín**, zvaný **Tureček** (1579 – 1653) se v mládí vydal spolu s **Kryštofem Harantem** z Polžic a **Bezduřic** (1564 – 1621) na cestu do Jeruzaléma, kde byl pasován na rytíře Božího hrobu. Navštívil nejen Palestinu, ale i Egypt a procestoval část Arábie. Císař **Matyáš** využil jeho zkušeností i jazykových znalostí a v roce 1616 ho pověřil mírovým poselstvím k tureckému sultánovi. Jeho mise byla obdivuhodně úspěšná. V roce 1621 byl **Heřman Černín** staroměstským císařským hejtmanem a dne 21. června byl svědkem popravy svého přítele **Kryštofa Haranta** i svého bratra **Diviše** na Staroměstském náměstí.

Heřman Černín spolu s bratrem **Humprechtem** obdržel v roce 1627 říšský i český hraběcí titul. Díky císařské přízni nashromáždil velký majetek, prikoupil Petrohrad, Andělskou Horu, Nejdek, takže ke Kozlu, Švihovu přibýly další

rodové državy. **Heřman Černín** zemřel v roce 1651 bez potomků, dědicem jeho majetku se stal jeho prasynovec **Humprecht Jan Černín** (1628 – 1682) v mládí studoval na jezuitském gymnáziu v Praze, později cestoval po Evropě a krátce sloužil u dvora arcivévody **Leopolda**. Zastával četné úřady ve státní správě a v letech 1660 – 1663 byl císařským vyslancem v Benátkách. Zasloužil se o pronikání tehdy moderního barokního slohu do záalpských zemí. Rozmnožil také rodinný majetek a zahájil stavbu monumentálního paláce na Hradčanech (dnešní ministerstvo zahraničních věcí ČR v Praze).

Jeho syn **Heřman Jakub** (1659 – 1710) byl v letech 1695 – 1698 vyslancem ve Varšavě, po roce 1700 byl nejvyšším zemským hofmistrem a od roku 1704 nejvyšším pražským purkrabím. Podporoval výtvarné umění a bylo o něm známo, že dokonale ovládá český jazyk, což nebylo v té době běžné. **Heřmanův** potomek **František Josef** (1696 – 1733) byl sběratelem umění, vášnivým lovcem a propagátorem parforsních honů. Zastával významné úřady v zemi. V císařských službách **František Josef** získal titul dědičného číšníka Království českého. Vynikal jako znalec umění a byl podporovatelem věd.

Na vojenské tradice rodu navázal **Petr Jan Nepomuk Černín** (1769 – 1796). Bojoval proti Napoleonovi a zemřel následkem zranění v „bitvě národů“ u Lipska. Jeho bratr **Wolfgang Maria Černín** (1796 – 1813) byl zkušeným válečníkem. V roce 1790 se vyznamenal v bojích proti Turkům. Zúčastnil se také napoleonských bojů. **Wolfgang Maria Černín** se stal zakladatelem vinné větve rodu.

Jeho bratr **Jan Rudolf** (1757 – 1845) byl velkým milovníkem vědy, výtvarného umění a hudby. V mládí procestoval celou Evropu a vedle úředních funkcí za-

stával i funkci prezidenta císařské akademie výtvarných umění (1823 – 1827) a sbíral umělecké předměty. Jan Rudolf položil základy Černínské obrazárny. Poblíž původního zámku v Chudenicích nechal postavit jednopatrovou lázeňskou budovu, kde v 19. století pobývali významní jedinci českého vědeckého a kulturního světa, například Josef Dobrovský, František Palacký, botanik Ladislav Čelakovský nebo Jan Erazim Vogel.

Jediný syn Jana Rudolfa hrabě **Evžen Karel Černín** (1796 – 1868) patřil k nejvýznamnějším mužům rodu Černínů. Jako jeho otec byl i Evžen Karel Černín příznivcem Národního muzea. Stýkal se se zakladatelem Národního muzea Kašparem ze Šternbergu, topografem Johannem Gottfriedem Sommerem, Josefem Dobrovským, Františkem Palackým, z cizích vědců a umělců se přátelil například s J. W. Goethem. Evžen Karel Černín štědře obdarovával sbírky Národního muzea. Evžen Karel Černín byl známý jako filantrop a na svých panstvích zaváděl sociální programy. Sloužil v Jindřichově Hradci archivy Černínů, pánů z Hradce a Slavatů a vytvořil tak po

Třeboni druhý největší šlechtický archiv.

Nejmladší syn Evžena Karla hrabě **Heřman Černín** (1819 – 1892) se oženil s Aloisií hraběnkou z Morzinu (1832 – 1907) a jejich potomci převzali jméno hrabě Černín z Chudenic a Morzinu.

Z vinořské větve proslul zvláště **Otakar Černín** (1872 – 1932), který působil v letech 1913 – 1916 jako vyslanec v Bukurešti a v letech 1917 – 1918 jako rakouský ministr zahraničí. Jako rakouský ministr zahraničí se v tíživé době světového válečného konfliktu snažil najít východisko, proto vyjednával o separátním míru s Ruskem a s Francií a vyvíjel tlak na neústupný Berlín. Otakar Černín si byl vědom, jak válka ohrožuje všechny evropské monarchie. Patřil k okruhu autoritativních politiků a jeho politické vyznání bylo velmi konzervativní.

Na jaře roku 1918 vystoupil s ostrou kritikou Masarykovy politiky. Tím proti sobě popudil celou českou politickou a kulturní reprezentaci. Otakar Černín v roce 1918 sám na ministerskou funkci rezignoval.

Po smrti hraběte Evžena Černína se dědicem statků chudenicických stal mlad-

ší syn **Jaromír Černín** (1818 – 1908), po něm následoval **František** (1857 – 1932), který byl bezdětný a proto adoptoval svého prasynovce hraběte **Evžena Černína** (1892 – 1955). Aby zachránil své sudetské statky přihlásil se Evžen Černín k německé národnosti. S odtržením Sudet a ani s následnou okupací zbytku Československa však Evžen Černín nesouhlasil. Jeho starší syn **Karel Evžen Černín** (1920 – 1940) padl jako říšský státní příslušník v uniformě wehrmachtu ve Francii.

Hrabě **Rudolf Theobald Černín** (1904 – 1984) z vinořské větve se jednoznačně postavil na stranu českého státu a za války byl nacisty vězněn.

Černínové žijí v Rakousku, Německu, Velké Británii, Portugalsku, USA i v České republice, např. hlava dymokursko-vinořské větve **Děpold Josef Maria Černín** i většina jeho dětí.

Příbuzenskými svazky byli Černínové spojeni s Fürstenberky, Hrzány, Kinskými, Salmy, Slavaty, Schwarzenberky, Lobkovici a s dalšími šlechtickými rody.

*Alena Kulheimová
Česká republika*

Voice of Cleveland

WERE 1490-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Also on the Internet: www.whkwradio.com

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

PRONAJME SE BYT v Berwynu

v okolí Cermak Rd. a Oak Park

2 ložnice + 1 koupelna
obývací pokoj a kuchyně
vše zařízené s nábytkem.

Telefon:

708 – 484 – 6951

Stále živá vzpomínka na San Francisco

Dojmy katolického kněze Bohumila Šitavance, děkana z Krouny, z návštěvy USA

San Francisco v Kalifornii nepatří ani mezi deset největších amerických měst, přesto však nemá ve Spojených státech konkurenci.

Když přešli první evropští a američtí osadníci z východního pobřeží na západ, když překonali přes čtyři tisíce kilometrů stepí, pouští, hor a lesů, připadali si, jakoby vstoupili do biblické zahrady Edenu.

Tak okouzlujícím dojmem působí sanfranciská zátoka Pacifiku.

Po velkém zemětřesení roku 1906 vyrostlo San Francisco v nejkrásnější město Spojených států. V tomto městě kopců a strmých stoupání sálá ze vzduchu stále osvěžující energie.

Žádné jiné cizí město nebylo v našem prostředí tolikrát opěvováno jako San Francisco.

Waldemar Matuška o něm nazpíval tři písně, z nichž jedna z nich se jmenuje „Vzpomínka na San Francisco“.

Díky svým dobrým známým v USA, ale i doma, jsem se mohl do tohoto tak vzdáleného města a jeho okolí vydat s Delta Airlines, která má svůj terminál již i v Praze. San Francisco, kde byla neopakovatelným způsobem spojena stará viktoriánská architektura s architekturou moderní, je městem velmi kosmopolitním. Prakticky zde můžete potkat národnosti celého světa. Toto složení zdejších obyvatel potvrzuje, že Spojené státy nikdy neodmítly žadatele o politický azyl,

Poštěstilo se mně dvakrát celebrovat mši svatou.

První, soukromou, u Salesiánů Dona Boska na Washington Square. Druhou pak v chrámu sv. Patrika na Mission Street.

Američané jsou více nábožensky založení než Evropané. Kostely jsou zde stále plné! Na rozdíl od jiných částí Spojených států obyvatelé San Franciscce dobře ví, kde leží Česká republika.

Zhruba každý sedmý člověk odtud byl již v Praze, Prahu označují za nesmírně krásnou a jejich nadšení pro ni naznačuje, že ji pokládají za nejkrásnější město Evropské unie.

Zajímal jsem se samozřejmě o fungování tamější církve, způsob života v Kalifornii, výši mzdy a podobně.

Ač je Kalifornie zvaná zlatým státem Unie, žijí zde i chudší lidé, většinou mexického původu. Evropskou unii pokládají za velmi přitažlivou, Německo pak za nejbohatší zemi světa.

Ve Spojených státech, této velké zemi, která je hrdá na svůj patriotismus a která je kolébkou moderní demokracie, lze poznat její odlišnost od Evropy.

V San Franciscu byla v roce 1945 přijata Charta lidských práv a málem tu vzniklo sídlo OSN. Američané jsou více zdvořilejší než Evropané, zvláště než my Češi. Každý se vás zeptá, jak se máte, či odkud jste. Tím vás zaregistruje a projeví běžný společenský zájem.

Přesto můžeme být hrdí na svou evropskou identitu. V Evropské unii mohou vyrůstat lidé stejně svobodní jako ve Spojených státech.

Evropská unie je dokonce dál v respektování lidského života, celoplošně zrušila trest smrti. Jistě, ve Spojených státech je to složitější, v podstatě každý plnoletý může vlastnit střelnou zbraň.

Evropa potřebuje Spojené státy a Spojené státy potřebují Evropu!

Bez jejich vzájemného přátelství a spojení by byl život na naší planetě v daleko vyšším stupni ohrožení, než je tomu dnes!

*Rev. Bohumil Šitavanc
Převzato z Chrudimského deníku*

MLADÝM

Podobenství o kamenech

Konala se přednáška. Přednášejícím byl odborník na management času - na hospodaření s časem. Hovořil před skupinou studentů obchodní akademie, a aby vypíchl svou myšlenku, použil příklad, na který studenti nikdy nezapomenou.

V úvodu nastínil osnovu přednášky a pak řekl: „OK, je čas na malý kvíz,“ a vytáhl pětilitrovou zavařovací sklenici se širokým hrdlem a postavil ji před ně na stůl. Pak vyndal ještě asi tucet kamenů velikosti pěsti a pečlivě je naskládal jeden po druhém do sklenice. Když byla sklenice plná až po hrdlo a žádný další kámen se do ní již nevešel, zeptal se: „Je ta sklenice plná?“ Z posluchárny se ozvalo: „Ano!“ Expert na hospodaření s časem opáčil: „Skutečně?“ Sáhł pod stůl a vytáhl sáček šterku, který nasypal na sklenici a pořádně s ní zatřepal. Šterk se propadl do mezer mezi kameny. Zeptal se znova: „Je ta sklenice plná?“ Tentokrát posluchači pochopili a jeden řekl: „Pravděpodobně ne.“ „Správně!“ odpověděl přednášející a zpoza stolu vzal sáček s pískem a vměstnal ho všude do mezer mezi kameny a šterkem. Opět se zeptal: „Je ta sklenice plná?“ „Ne!“ ozvalo se. „Správně,“ odpověděl a vytáhl džbánec vody a naplnil sklenici až pod okraj. Pak se podíval na třídu a zeptal se: „Co je pointou tohoto pokusu?“ Jeden snaživce zvedl ruku a povídá: „Pointou je, že bez ohledu na to, jak plný je váš program, když se snažíte skutečně pořádně, vždycky se tam ještě vejdou nějaké věci!“ „Ne,“ řekl přednášející, „to není pointa. Pravda, kterou nás tenhle pokus učí, je ta, že pokud tam nedáme ty velké kameny napřed, tak už je tam nedostaneme nikdy.“

*Pokud si život zavalíme
nepodstatnými věcmi,
ty důležité už do něj
pak nedostaneme.*

Ta pointa je zajímavá nejen pro studenty obchodní akademie... Co jsou v našem životě ty opravdu velké věci, na které v něm, když je do něj nedáme jako první, už téměř jistě

nezbude místo? Které věci, a především osoby by měly mít nejvyšší prioritu? Je to každodenní modlitba a rozvíjení vztahu k Bohu, je to čas věnovaný rodině, manželovi, manželce, dětem, přátelům... Budme k sobě upřímní a zamysleme se nad tím, kde v naší pomyslné sklenici leží kámen s názvem „Bůh“. Je skutečně na správném místě?

*Udělej si čas
na Pána Boha
a on ti dá čas
na vše ostatní!*

Není to mnohdy spíše tak, že si jen myslíme, že ho tam máme? Neodsouváme modlitbu - rozhovor s Pánem - stále na pozdější a pozdější dobu? Vždyť teď ještě musím udělat to či ono. A na Boha - náš základní kámen - pak už zbude jenom chvilíčka před spaním, kdy se nám už klíží víčka...

Ten příběh má velkou pravdu v tom, že pokud si život zavalíme nepodstatnými věcmi (šterkem a pískem), ty důležité už do něj pak nedostaneme. Myslet si, že se Bohu, svému duchovnímu životu, rodině, budu věnovat „až potom“, je velký omyl. V tom případě na to nezbude čas vůbec.

*Martina Krejčová
Časopis Miluje se 5/2008*

Prayer Is a Powerful Drug

In 1963, Pope John XXIII reaffirmed the Church's position on health care by declaring it a basic human right (On Establishing Universal Peace in Truth, Justice, Charity, and Liberty (*Pacem in Terris*, 11)). This statement resonates even more today in light of the growing number of people who don't have access to adequate health care.

No longer is this a concern only of the Third World. A 2007 report by The Children's Health Fund found that more than one in four United States children don't have year-round health care. In this land of plenty, more and more Americans must choose between medicine and food or dialysis and heat. And as Father Mark Miller discusses in this month's *Bioethics in Brief* column, many people can afford major operations only if they go to another country to have it done.

A nation has a duty and responsibility to care for its sick and to make sure everyone has access to treatment. Even some of my friends who believe in minimal government intervention are beginning to see that something must be done.

Some sources say the United States is the only wealthy, industrialized nation that doesn't have some type of universal health care. Western Europe, Russia, Canada, Australia, the Netherlands, Cuba, China, Cyprus, half of South Ame-

rica, and many other nations have it. Mexico is preparing to launch it. Even Afghanistan and Iraq have it (thanks to our funding), yet we can't seem to figure it out. Everyone who runs for office has a plan for it, but somehow nothing seems to happen. Granted, it's a very difficult issue. But I wonder how serious we truly are about solving it.

What can we do besides vote for the candidate who seems serious and has at least a workable plan? There is one thing: We can remind one another to practice the one health care treatment available to everyone, no matter how poor. It's something many of us probably take for granted; I know I did until I was reminded recently that not all people avail themselves of this potent medicine: prayer.

A search of amazon.com for books on breast cancer resulted in more than 43,000 hits. Until recently, a search for breast cancer *prayer* books resulted in only one. *Only one* of 43,000 was a prayer book. That's pretty sad.

But now there are *two* breast cancer prayer books on amazon.com. We at Liguori are very excited about *Pink Prayer Book*, our collection of prayers written by breast cancer patients and their families and friends. (You can also visit www.liguori.org for more information.)

I don't mean to insinuate that people with breast cancer don't pray. Quite the contrary. But why is prayer often allocated to the sidelines or used as a last resort? We say, "I'll pray for you" in the future tense (maybe we remember to pray, maybe we don't) rather than simply praying right there with the person. I am often asked by people to pray for them, and when I say, "OK, let's pray," I get the most amazed look.

We must fix our health care system as a matter of justice. Our nation is judged by how we care for the least (read weakest and poorest) of our sisters and brothers. But as we work to make health care available to everyone, let us not forget the power of prayer.

I have witnessed some amazing blessings brought about through prayer, some with the help of science and some in spite of it. Even those who doubt God's very existence are finding it harder and harder to deny the effect of prayer on a person of faith.

Prayer does more than seek God's divine intervention: it puts us in a positive mindset. It moves us out of despair and fear and into hope.

And hope is always good medicine.

*Rick Potts, C.Ss.R.
Liguorian, October 2008*

Profiles and oeuvres of Czech Artists

Jaroslav Špillar: "A disagreement"

Rather than exploring the biographical data and extraordinary works of celebrated artists in this article we shall focus on a group of relatively lesser known Czech painters whose technique ensued from their attempt to present scenes of everyday life ("genre") candidly and accurately. By concen-

Jaroslav Špillar: "Time to make hay"

V. Bartoněk: "Her namesday"

trating on commonplace subjects they endeared themselves not so much to art critics as to the general public. Their style of "verismo" is a form of extreme realism which pays scrupulous attention to detail. Contemporary term "photo realism" uses techniques such as "trompe-l'oeil" (from the French "trick of the eye"), a kind of detailed perspective which creates a visual illusion for the viewers as though the painted subjects are within their grasp. Another technical aspect of such paintings is "chiaroscuro" (Italian, "light – dark"), a term which describes the contrast between strongly illuminated objects of the scene and those which recede into shadows ("sfumato"), achieved by subtle blending of colors and tones or by presenting a sharp contrast between light and darkness. Regrettably some of these vital features of photo realism are difficult to reproduce in black and white renditions. Nevertheless, these works of art presented here are worthy of our analysis.

Tony Jandáček

Photo on the back page:

J. Douba: "Cabbage harvest"

